

บทนำ

ทัชพลได้รับเกียรติให้เป็นเพื่อนเจ้าบ่าวอีกแล้ว ใช่อีกแล้ว ครั้งที่เท่าไรก็ขี้เกียจจะนับ รู้แต่ว่าเป็นบ່อยเสียจนตอนนี้เขาซึ่บักกับน้องตุ๊ก เจ้าของร้านเช่าชุดแต่งงานไปแล้ว

วิวาห์ครั้งนี้เป็นของฤกษ์นะ เพื่อนหัวเกเรียนเรียนมัธยมมาด้วยกัน ความที่เจ้าบ่าวเป็นอภิชาตบุตรสุดที่รักของเสี่ยโก้ เจ้าของสนามชนไก่ บุคคลที่กว้างขวางคนหนึ่งของจังหวัด ดังนั้นแขกเหรื่อในงานจึงมากหน้าหลายตมาจากหลายวงการ ทั้งเสี่ยนโก้เพื่อนพ่อและเพื่อนเจ้าบ่าวเจ้าสาว

และเพราะเหลือรอดเป็นหนุ่มโสดคนสุดท้ายของรุ่น ทัชพลจึงไม่ต่างจากพระสมเด็จเลี่ยมทองของคลังหายาก สาวโสดในงานหมายตาเขา มีทั้งเดินมาเฉียดไหล่ ส่งยิ้มทักทาย บางคนก็ยกคิ้วให้พลงกัตรีมฝีปากน้อยๆ เชิญชวนกันแบบโจ่งแจ้งไม่เกรงใจใคร

แต่ทัชพลไม่ใช่คนใจง่าย ที่พอเห็นใครปรายตาอ่อยแล้วคล้อยตาม เขาอาจตกเป็นเป้าของสาวๆ แต่ยังมีควมลับข้อหนึ่งที่ทุกคนไม่เคยรู้ นั่นคือ เขาก็มีเป้าหมายในใจเช่นกัน

พิธีการบนเวทีผ่านไปแล้ว บรรยายภาคในงานก็ดำเนินต่อไปอย่างสบายๆ ทักษพลแยกตัวจากป้าสาวเร็นกายใต้แสงไฟสลัว เพื่อหามุมสงบให้ตัวเอง ในมือของเขาถือเครื่องดื่ม ยืนทอดอารมณ์ในบรรยากาศที่คุ้นเคย จนคิดว่าบางทีมันก็น่าเบื่อ

ก็ยั้งดีที่งานนี้เป็นงานสุดท้าย บรรดาเพื่อนชายทั้งหลายทยอยสละโสดแต่งงานมีเมียมีลูกกันหมดแล้ว เหลือแต่เขาหนึ่งเดียวคนนี้ ชายผู้ถูกสาปให้เป็นเพื่อนเจ้าป้าตลอดกาล

ทักษพลไม่อินั่งขงชอบกับสถานะของตนเองเท่าใดนัก แต่มันก็จะมีคนจิตสาธารณะเดือดร้อนแทนเขาเสมอ เวลาเจอเป็นต้องถาม

เมื่อไรจะมีเมีย

เอ้า! ก็ถ้านึกอยากจะมีแล้วมีได้ตั้งใจ เขาคงไม่ยืนโดดเดี่ยวตรงนี้หรอก

ดวงตาคมกล้ำเปล่งประกายหวานล้ำยามมองไปยังอีกฝั่งของงาน ความลับสุดยอดที่ไม่เคยแพร่งพรายให้ใครรู้ ความปรารถนาเดียวที่เขายังไม่อาจไขว่คว้ามาครอง

น้องสาวเสียไป...ประภามณฑ์

เธออยู่ตรงนั้น หนึ่งในเพื่อนเจ้าสาวผู้โดดเด่นเจิดจรัสงดงามสุดจิตสุดใจจนเขาละสายตาไม่ได้เลย รอยยิ้มของเธอทำให้เขาหัวใจกระตุกครั้งแล้วครั้งเล่า คินนี้เธอยิ้มมากเป็นพิเศษ อาจเพราะได้กลับมารวมกลุ่มเพื่อนเก่าสมัยเรียน นานเท่าไรแล้วที่เขาไม่เคยเห็นเธอมีชีวิตชีวาแบบนี้ ทักษพลอยากหยุดเวลาแล้วเดินช้าๆ เข้าไปดึงเธอมากอด กระซิบสารภาพรักข้างหู แล้วบรรจงจูบอย่างอ่อนหวาน

น่าเสียดายที่เรื่องแบบนั้นไม่เคยเกิดขึ้น ไม่รู้ชาตินี้จะมีโอกาสได้เกิดหรือเปล่า ประภามณฑ์คือฝันหวาน เป็นจินตนาการลึกล้ำยากจะหาสิ่งใดยับยั้งใจ เขาต้องเก็บกักความคลั่งไคล้ที่มีต่อเธอ ยิ่งเก็บความรู้สึกเหล่านั้นไว้นานวันมันก็ยิ่งทรมาณทั้งกายทั้งใจ

เขาไม่ควรสวมบทพี่ชายแสนดีมาตั้งแต่แรก นั่นคือความผิดพลาดครั้งเดียวในชีวิตที่ห้ซพลึงกันค่าตัวเองอยู่ทุกวี่วัน ตอนนั้นเขาทำได้เพียงมองเธอตาปรอย ขณะยื่นมือคว้าเหล่าแก้วใหม่จากบาร์ใกล้ๆ แล้วกระดกพรวดเข้าปาก

อ่า...

ชายหนุ่มหน้าเหย ร้อนวาบตั้งแต่ลำคอยันกระเพาะอาหาร อាកารเขาไม่ค่อยปกติแล้ว ช่วงเดินขอบคุณแซกกับป่าวสาว เขาจับแก้วซ่อมแทนเจ้าป่าวไปหลายชอต สติสตั้งซักริมตึงๆ

ดูเหมือนสุราเสรีของพ่อเจ้าป่าวจะเริ่มแผลงฤทธิ์ ว่ากันว่านี่เป็นอีกหนึ่งของเด็ดในงาน ใครไม่ลองถือว่าพลาดมาก นอกจากเสียโก้แกจะเป็นเจ้าของสนามโก่ชน แกยังมีธุรกิจโรงกลั่นเหล้าเป็นของตัวเอง งานแต่งลูกชายแกเลยจัดเครื่องตีมาให้สมฐานะเจ้าของโรงกลั่น หากห้ซพลึงจะมาจากคลานก็ไม่น่าแปลก

เดิมทีเขาก็ไม่ใช่คนคอแข็ง แก้วแรกผ่านไป แก้วสอง แก้วสามค่อยๆ ผ่านไป ตอนนั้นบอกได้คำเดียวว่าพร้อมบวกทุกคนที่ขวางหน้า โดยเฉพาะเมื่อยอดปรารถนาประภามันท์

ผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ทำให้เขาเป็นบ้าเป็นหลัง นึกวาดวิมานฝันหวานถึงวันที่ดอกรักผลิบานอย่างเจียบๆ แม้ววันนี้ยังมาไม่ถึงก็ไม่เป็นไร ตัวเขาชนะรอได้ แต่จิตใจกำลังที่กำลังกริมๆ เหมือนจะไม่รออะแล้ว ฤทธิ์แอลกอฮอล์กระตุ้นให้ความรักเบ่งบานจนครันเนื้อครันตัว ห้ซพลึงซักรักลัวว่าจะเปลอทำความรักที่ซุกซ่อนไว้ให้มันไม่เป็นความลับอีกต่อไป

ถ้าเป็นเรื่องอื่นห้ซพลึงตรงไปตรงมาเสมอ ก็เห็นจะมีแค่เรื่องนี้ที่เขาปริปากบอกใครไม่ได้ เขาแอบรักน้องสาวเพื่อน รักตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ พอรู้ก็ทำตัวเหมือนมดแดงแฝงพวงมะม่วง สะสมความรักสะสมทรวงตลอดมานาน่าเศร้าตรงที่ประภามันท์ไม่เคยคิดเกินเลยกับเขา เธอวางเขาไว้ในตำแหน่งของพี่ชายเท่านั้น

ความจริงมักโหดร้าย แอบรักเธอแทบตายกลับเป็นได้แค่พี่น้อง เธอไม่รัก เขาไม่ว่า นี่ยังอุตสาห์เซ็ดชูเอาขึ้นหิ้งยกให้เป็นพี่ชายที่แสนดีไปอีก ถ้ามลักรู้ว่าเธออยากเป็นใหม่ ใช้อันแสนดีนี่

ไม่! ไม่เลยสักนิด แแสนดงแสนดีอะไรเขาไม่อยากเป็น ลำพังแค่กำแพงพี่ชายเขายังไม่มีปัญญาข้ามผ่าน เธอคงไม่รู้ละสิ ใช้อันแสนดีคนนี้มันแอบคิดอะไร

แต่บางทีรู้ไปก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น ถึงอย่างไรประภามณฑ์ก็ยากจะมีใจให้เขา เพราะนอกจากกำแพงพี่น้องที่สูงเสียดฟ้า ก็ยังอุตสาห์มีตรวนรักเก๋าล่ามใจเธอไว้อีกชั้น

ทัชพล้อับจนหนทาง ขนาดคู้หมั้นเธอตายไปตั้งเกือบสองปี เขาก็ยังเป็นได้แค่พี่ที่แสนดีเหมือนเดิม แล้วเขาจะทำอะไรได้นอกจากจำใจโสดเป็นเพื่อนเธอ

ทัชพลชูแก้วดื่มฉลองกับตัวเอง หลังวางแก้วเปล่า ชายหนุ่มสะบัดศีรษะขับไล่ความขมขื่นมึนงง ร่างกายเริ่มวูบโหวง พื้นดินใต้เท้าโคลงเคลง การทรงตัวไม่ค่อยมั่นคงนัก เอาละ คราวนี้เขาน่าจะเมาจริงๆ แล้ว เมฆชนิดที่สามารถเดินเข้าไปสารภาพรักกับประภามณฑ์ได้เลย แต่เขาจะไม่ทำแบบนั้น

ทำไม่ได้และห้ามทำเด็ดขาดนะไอ้ทัช!

สัญญาตอนเตือนภัยร้องเอ็ดตะโรในหัว เขาอยู่คนเดียวไม่ได้แล้ว ต้องรีบเบี่ยงเบนความสนใจ ชายหนุ่มกวาดตาดหาเพื่อนรัก ปวิรินทร์หรือคาสวัต ใครก็ได้ที่จะช่วยดึงสติเขา

นั่นไงเจอแล้ว! และ เอ่อ...หมดหวังแล้วเช่นกัน

เขาลืมไปได้ยังงั้นว่าไอ้สองคนนั้นไม่ลั่นลาเหมือนแต่ก่อน คาสวัตกลายเป็นคุณพ่อลูกหนึ่ง ขณะที่เมียของปวิรินทร์ก็ท้องแก่ใกล้คลอด จู่ๆ ทัชพลที่ความโสดเป็นพิษก็เกิดนึกอยากจจะร้องให้ขึ้นมา

การอิจฉาเป็นบาปอย่างหนึ่ง ซึ่งคนดีๆ ไม่คิดทำกันหรอก แต่ภาพ

ครอบครัวอบอุ่นของศาสตราจารย์กระตุ้นต่อมอิฉฉาของทัชพลได้ดีมาก ลีรดาให้กำเนิดลูกสาวตัวป้อมแก้มยุ้ยเมื่อปีก่อน ไอ้ศาสกลายเป็นคุณพ่อ ส่วนเขากับเสี่ยวไปป์ก็กลายเป็นคุณลุง

หลานสาวคนแรกของกลุ่มชื่อว่า อินทนิล ยายหนูอินเป็นสิ่งมีชีวิตที่น่ารักหนุบหนับที่สุดในโลก เนื้อตัวนุ่มนวลเหมือนก้อนแป้ง แอ้มหน้าเป็นยิ้มเก่ง ใครเห็นก็นึกเอ็นดู

พ่อหนูอินหันมาทางเขาแล้วเลิกคิ้วสูง ทัชพลจำใจส่งยิ้มกลับ ไม่ทำตัวให้เพื่อนรักเป็นห่วง ศาสตราจารย์หันไปปรบมือล้อเล่นกับลูกสาวต่อ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ ไอ้ศาสเป็นสามีที่ดี แอ้มเป็นคุณพ่อที่ละมุนมาก ทัชพลไม่ึกไม่ฝันว่าคนเจ้าชู้อย่างมันจะเป็นไปได้

การมีครอบครัวเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่โตมโหฬารของชีวิต เห็นเพื่อนมีช่วงเวลาดีๆ กับลูกสาว เขาไม่กล้าเสนอหน้าเข้าไปขัดความสุขไม่เป็นไร ถ้าไอ้ศาสไม่วาง เขาก็ยังมีเสี่ยวไปป์

ทัชพลเลื่อนสายตาเต็มเปี่ยมด้วยความหวังไปยังปวินท์ ภาพเพื่อนรักกำลังประคองเมียท้องแก่ไปหาที่หนึ่งเกือบทำให้เขายิ้มทั้งน้ำตา ค่อนข้างมั่นใจว่าถ้าเจ๊ไม่ห้ามไว้ เสี่ยวไปป์คงจะอุ้มเธอแทนการโอบประคองนั้น

คนโสดถอนหายใจ เขาหวังจะเห็นอะไรที่แตกต่างจากนี้กันล่ะ ครอบครัวสุขสันต์มันก็ต้องประมาณนี้ละนะ

ปวินท์กำลังเดินตามรอยศาสตราจารย์เส้นทางสายพ่อลูกอ่อน กรวีร์ท้องใหญ่ใกล้คลอด การเดินเหินจึงไม่สะดวกนัก การยืนนานๆ ก็นับเป็นอุปสรรคเช่นเดียวกัน แต่เธอยังหยัดยืนเคียงข้างเพื่อนเขาไม่ห่างกาย ขณะที่ปวินท์ก็คงจะไม่ยอมปลิกตัวไปออกงานที่ไหน หากไม่มีกรวีร์ติดตามไปด้วย เสี่ยวไปป์แทบไม่ปล่อยให้เมียรักคลอดสายตา กำหนดคลอดคือกลางเดือนหน้า และทุกคนตั้งตารอสมาชิกใหม่อย่างใจจดใจจ่อ

ความจริงเจ๊ไม่จำเป็นต้องอุ้มท้องมาทรมานสังขารก็ได้ แต่นั่นละเสี่ยวไปป์นับเป็นชายคลั่งรัก อยากรอดเมีย อดลูก อดผลประกอบการ

ความขยันทุกคำคืนของมันให้โลกรู้ ส่วนที่ไว้ก็บ้าจี้ตามใจผัว เลี้ยวว่าเง เจ๊
ว่าเงนั้น คลั่งรักกันจนบางที่เขาก็อชกจะคลี่นได้

อืม...นี่เขาอีกจาเพื่อนอีกแล้วสินะ คงมาจริงจังแล้วละ ปกติทัชพล
ยินดีกับความสุขของเพื่อนๆ เสมอ ถ้าเห็นแล้วคลี่นได้ แสดงว่าต้องมีอะไร
ผิดปกติ ชายหนุ่มไม่อยากเป็นคนโสดแล้วพาล จึงเบนหน้าหันกลับมา
หาความสุขหนึ่งเดียวของตนเอง ทว่า...

ที่ตรงนั้นไม่มีประภามณฑ์อีกต่อไป!

เขาเพิ่งสายตาผ่านแสงไฟสีเหลืองนวลจุดสุดท้ายที่เห็นเธอยืน กลุ่ม
เพื่อนเจ้าสาวแยกย้ายกันไปคนละทาง แล้วประภามณฑ์ของเขาล่องอยู่ไหน

ทัชพลเริ่มกระวนกระวาย ตั้งใจจะเดินหา มีกลุ่มรุ่นน้องผู้ชายสอง
สามคนเดินสวนมาเพื่อเอาเครื่องดื่ม ทำให้เขาต้องขยับหลีกเลี่ยงให้ ชายหนุ่ม
ไม่คิดสนใจคนพวกนั้นถ้าหาไม่ได้ยินชื่อประภามณฑ์เข้า

“มึงว่าไอ้กุ่มกับไอ้ปาล์มจะได้เรื่องกันไหมวะ”

เบาะแสสำคัญทำให้ทัชพลชะงัก สองเท้าหยุดอยู่กับที่ ตั้งใจทำตัว
กลมกลืนกับความมืดเพื่อเอียงหูฟัง รุ่นน้องพวกนั้นไม่เห็นเขา หรืออาจจะ
เห็นแต่อยากคุยซุ่มก็สุดจะเดา ที่แน่ๆ เขารู้แล้วว่าประภามณฑ์หายไปกับ
กุ่มภีร์

นี่เป็นเรื่องใหญ่เลยนะ!

กุ่มภีร์เป็นคู่กรณีเก่าของทัชพล เขาเกลียดชังหน้าลูกชายเจ็บใจเจ้าของ
ร้านทองนัก ไอ้กุ่มมันชอบมาก้อร่อยก้อติดกับประภามณฑ์ตั้งแต่เรียนมัธยม
มันกล้าขนาดเสนอหน้ามาขอให้เขา ปวินท์ และศาสต์ช่วยเป็นพ่อสื่อให้

คำตอบที่กุ่มภีร์ได้ในวันนั้นคือหนึ่งหมัดของทัชพล หลังจากนั้นไม่กี่
นาทีเขาก็ถูกเรียกเข้าห้องปกครอง โดนหักคะแนนความประพฤติจากการ
ก่อกบฏทะเลาะวิวาทในโรงเรียน อาจารย์พยายามเดินถามสาเหตุ ทั้งปวินท์
และศาสต์ก็พากันงงเป็นไก่ตาแตก ตอบไม่ถูก เพราะนั่งกันอยู่ดีๆ ทัชพล
ก็ปล่อยหมัดเข้าเป้าตาส่งกุ่มภีร์ร่วงพล็อย

คนทำผิดไม่ปรึกษาพูดสักคำ แต่ในใจร้อนรุ่มไปด้วยโทษะแห่งวัยหนุ่ม ไร่ซึ่งการกลั่นกรองและยับยั้งซึ่งใจ ขออะไรไม่ขอ เลือกมาขอให้ เป็นพ่อสื่อ ไอ้เวร! เขาไม่กระโดดถีบยอดหน้าก็บุญเท่าไรแล้ว

ทัชพลไม่เคยรู้สึกกระหายเลือดแบบนั้นมาก่อน เขารู้แต่ว่าจะไม่ยอมแบ่งปันประภามณฑ์ให้ใครเด็ดขาด ความหวังย่อมมีที่มา เพียงแต่เขายังเด็กเกินกว่าจะทำความเข้าใจความรู้สึกของตัวเอง

หลังจากเหตุการณ์นั้นผ่านไปไม่นาน ศาสวัตผู้ตั้งตนว่าเป็นเลิศในด้านความรักก็เริ่มมองเขาด้วยสายตาแปลกๆ แถมยังแอบแซวแอบแซะลับหลัง ปวิรินทร์บ่อยครั้งว่าเขาหวังเต้าะน้องสาวเพื่อน ไอ้ศาสวัตกลับดันให้เขาเป็นคนบาป มันปักใจเชื่อจริงจิงว่าเขาคิดไม่ชื่อกับประภามณฑ์มาตั้งแต่ตอนนั้น จะบ้าหรือ เธอเพิ่งเรียน ม. ต้นเองนะ!

ในขณะที่ศาสวัตกำลังตั้งใจจุดประกายไฟแห่งรักให้ลุกโชติช่วง ปวิรินทร์กลับเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ ไม่เคยเอ่ยปากถามความในใจเขา ซึ่งก็ดีแล้ว เพราะทัชพลจะได้ไม่ต้องโกหกเพื่อน

ฝ่ายกุมภีร์พอเข้าทางพี่ๆ ไม่ได้ก็เปลี่ยนกลยุทธ์เดินหน้าจิบประภามณฑ์ใหม่ หันไปเข้าหาทางแม่ จนลือสนั่นกันมารอบหนึ่งว่าเจ๊บิกับเจ๊ปิมจะกลายเป็นทองแผ่นเดียวกัน ตอนนั้นทัชพลไม่เป็นอันกินอันนอน แต่โชคดีที่ตั้งแต่ต้นจนจบประภามณฑ์แสดงออกชัดเจนว่าไม่มีใจให้ เธอไม่ยอมเป็นสะใภ้ร้านทอง

ทัชพลยังเป็นพี่ชาย ส่วนกุมภีร์ก็เป็นที่ได้แค่เพื่อนไปจนตายนั้นแหละ! แล้ววันหนึ่งเธอก็พาดร้ายมาแนะนำตัวกับครอบครัวว นั่นคือวันที่ทัชพลหัวใจแหลกสลาย ทุกนาที่หลังจากนั้นคือวิบากกรรมของคนแอบรักที่ต้องหน้าขึ้นนอกตรม หวานอมขมกลืนฝืนทนดูเขาสองคนรักกัน

ปาล์มกับตรัยเกือบจะได้แต่งงานกัน ทัชพลเป็นหนึ่งในพยานวันหมั้นหมาย ซ้ำใจแค่นี้หนอย่าให้เล่าเลย จากนั้นเรือนหอก็เริ่มตีฝังก่อสร้าง กุมภีร์ไม่มีบทบาทในชีวิตประภามณฑ์อีกแล้ว จิตจางเหมือนเหล่าผีสมเฒ่าตั้งค้าง

มาทั้งคืน

แต่พอตรัยเกิดอุบัติเหตุจนลาจากโลกนี้ไป ชื่อของกุ่มภีร์หวนกลับเข้ามาในสารบบของประภามนตร์อีกครั้ง แม้จะยังไม่รุ้จนใจแจ่ม แต่เจตนาของมันแน่วแน่ชัดเจนชะง่อนทัชพลหงุดหงิดงุ่นง่าน

หากพูดกันตามตรง ทัชพลยอมรับในความพยายามของกุ่มภีร์ มันชัดเจนจริงจริง เข้าหาประภามนตร์ทุกทางเท่าที่ทำได้ แต่มันก็เจ้าชู้หลายใจตามประสาลูกคนมีเงิน เขาไปเรื่อยและเอาไม่เลือก ประภามนตร์อาจเป็นโล่รางวัลแห่งความท้าทายได้ยาก กุ่มภีร์จึงไม่ยอมถอดใจสักที ก็ถ้ามันชื่อสัตย์จริงใจ หรือดีให้ได้สักเลี้ยวหนึ่งของตรัย ทัชพลจะไม่ขวางเลย เพื่อแลกกับความสุขและรอยยิ้มสดใสของเธอ เขา...ยอมหัวใจสลายอีกครั้งก็ไม่ใช่เป็นไร

“กว่าน่าจะไม่ได้เรื่อง แค่นี้ก็ผิดแล้ว อยากคุยก็ชวนไปคุยดีๆ นี่ ไอ้กุ่มแหม่งหลอกไอ้ปาล์มอย่างกำบังแผนหลุดไปปล้ำ”

“มึงก็พูดซะเสีย ชวนดีๆ ก็รอไปเถอะ หนีนามันไอ้ปาล์มยังไม่อยากจะมอง ซาติน่าคงได้คุยกันหรือ”

“ยังไงก็เพื่อนกันใหม่วะ ไอ้ปาล์มมันไม่อยากจะยุ่งด้วยก็แสดงว่าผู้หญิงเขาไม่เอาใจ แล้วจะดันทุรังไปทำไมวะ ไอ้กุ่มก็เชื่อว่าของซาต”

“แต่กับของที่ยากได้แล้วไม่เคยได้ ความรู้สึกมันผิดกันนะโว้ย”

“เออ เรื่องมากนั้นก็ปล้ำแหม่ง” เสียงหัวเราะอย่างคิกคะนองจากกลุ่มเพื่อนกุ่มภีร์ทำพี่ชายที่แอบฟังในมุ่มีดยินกำหมัด

“พวกมึงนี่นะ ทำปากดีไปเถอะ เดี่ยวได้โดนกระที่บกลางงานหรือกั้ทั้งพีไอ้ปาล์ม เพื่อนพีไอ้ปาล์ม ได้ยินเข้าละก็เป็นเรื่อง”

“เฮ้อ! พูดผิดตรงไหนวะ ไม่ได้ว่ามันเสียหายน้อย แค่อยากให้เพื่อนได้กัน พวกมันสองคนรู้ใส่รู้ฟงเหมาะสมกันดี ได้เป็นผัวเมียกันน่าจะดีนั่นดี”

“ที่ไอ้ปาล์มไม่เอาไอ้กุ่มก็เพราะว่ามันรู้ใส่รู้ฟงกันนี่แหละ พูดกันในฐานะเพื่อน ถึงจะอยู่ข้างไอ้กุ่มแต่ฉันก็หวังไอ้ปาล์มนะ ไอ้เพื่อนเราอะ

ธรรมดาชะที่ไเหน ลำสูตได้ข่าวว่าไปแอบแซ่บกับใครมาอีกล่ะ ที่เจ็บที่ต้อง
หอบทองไปปลอบขวัญอะ”

“แม่มันมีปัญญาปลอบก็ช่างเถอะ ส้มนี้ใครจะสนวะ แหกตาดูราคา
ทองดิ ขึ้นเอาๆ แอบแซ่บเบาๆ ไม่ทันลืกรหรือหอก ผู้ชายไม่เจ้าชู้ก็เหมือน
งูไม่มีพิษ ไม่แน่ถ้าไอ้กุ่มได้ไ้ป๋าล์มเป็นเมียจริงๆ มันอาจจะเปลี่ยนเป็น
คนละคนก็ได้ ดูเฮียศาสติ เมื่อก่อนกวาดเรียบ เดี่ยวนี้เซื่องอย่างกับแมว”

“พวกแกอย่าได้เอาไอ้กุ่มมาเทียบกับเพื่อนฉัน” เสียงหึ่มเกรี้ยมดัง
ขึ้นพร้อมกับทัชพลก้าวออกจากมุ่มมืด หวังสนทนาถึงกับผงะ หันมองหน้า
กันเล็กน้อย

“พะ...พะ...พี่ทัช”

“ไอ้กุ่มพาป๋าล์มไปไหน”

ทัชพลไม่สนคำทักทายนั้น เขาอยากรู้แค่ว่าประภามนตร์อยู่ที่ไหน หวัง
สนทนาเริ่มมองหน้า แต่กลับไม่มีใครตอบ จนเขาต้องถามซ้ำด้วยน้ำเสียงที่
เข้มขึ้นพร้อมรังสีอำมหิตที่แผ่กระจายออกมา หน้าไเหนก็ไม่กล้าเสี่ยงกับ
อารมณ์ของทัชพลตอนนี้

“ฉันถามว่าไอ้กุ่มพาป๋าล์มไปที่ไหน!”

“ทะ...ทางนั้นครับ” เหล่ารุ่นน้องพร้อมใจกันชี้โน้นชี้โน้นๆ ไปที่แบ็กดรอป
“ชะ...ข้างหลัง”

“พวกแกอย่าได้พูดพล่อยๆ อีก และถ้าเพื่อนแกแตะป๋าล์มแม้แต่
ปลายก้อย ฉันจะหักมือมัน!”

ทัชพลตัวตึงตามองไปเรื่อยตัว แก้วเหล้าที่เขาถือถูกจับยึดใ้สีมือ
รุ่นน้องคนที่อยู่ใกล้สุด ของเหลวข้างในกระฉอกออกมา เขาไม่สนหรอกว่า
จะเปรอะเปื้อนใคร ตอนนี้จิตใจเขาพุ่งทะลุแบ็กดรอปไปหากุ่มภีร์กับ
ประภามนตร์แล้ว

คลื่นความอำมหิตเคลื่อนผ่านไป พวกรุ่นน้องทั้งหลายถอนใจโล่งอก
แข่งฮาอ่อนเปลี้ย

“หุย...พีทัชแหม่งนำกลั้วฉิบหาย มึงเห็นสายตาเขาใหม่ อะโรมันจะขนาดนั้นวะ เป็นแค่เพื่อนพี่ชายยังดูขนาดนี้ ถ้าเป็นผิวไอ้ปาล์ม สงสัยไอ้กุ่มของเราคงชะตาขาด กว่าที่หักคงไม่น่าจะใช้แค่มืออะ”

“แล้วพุ่งตัวไปแบบนั้น ไม่อยากนึกสภาพเลยว่าไอ้กุ่มจะเจอกับอะไร”

“จะมัวนึกทำอะไรละ รีบหาคนช่วยมันก่อนเถอะ ชินชักช้าโดนพีทัชกระต๊อบตายพอดี เดินหน้าตังไปแบบนั้น บั้นปลายชีวิตไอ้กุ่มมาเร็วกว่าที่คิดงานนี้ถ้าไม่จบที่โรงพยาบาลก็สงสัยจะจบที่วัด”

“เวรเอ๊ย! ไม่น่ารันทาที่ตายเลยเพื่อน พีไปบ่อยู่ไหนวะเนี่ย”

แล้วทั้งวงก็แตกฮือไปคนละทาง ชะตาชีวิตของกุ่มภีร์แขวนบนเส้นด้ายอย่างไม่รู้ตัว ทางเดียวที่จะรอดคือต้องหาคนทัดเทียมระดับเดียวกันกับพีทัชไปประรับเบตดู แล้วพีทัชจะฟังใครละ ถ้าไม่ใช่พีไปบ่กับพีศาส

ก็หวังว่าจะทันนะ

ขณะที่เพื่อนๆ ดิ้นรนหาทางรอด เหี่ยวของพญามัจจุราชกลับกำลังยิ้มหวานลือม หัวพิชิตใจสาวที่หมายปองให้ยอมตกลงปลงใจขึ้น

“ไหนล่ะก๊ีบ”

ประภามนต์หันไปถามคนที่เดินตามหลัง หลังจากที่เธอกวาดสายตาทาเพื่อนจนทั่วแล้วไม่เจอ

“เดี๋ยวก็มา ระหว่างรอ เราคุยกันค้นเวลาก่อนดีไหม” กุ่มภีร์ทำหน้าที่กะลุ่มกะเหลี่ย คว้ามือหญิงสาวจับเอาไว้

“ตกลงว่าก๊ีบไม่ได้มาใช้ใหม่” ประภามนต์ถามย้ำให้แน่ใจ ขณะสายตาดูๆ มองนิ่งตรงมือที่ถูกจับ “กุ่มโกหกเราเหวอ กุ่มไม่ได้เจอกับก๊ีบจริงๆ ใช้ใหม่”

“เจอ ก๊ีบฝากให้เราตามปาล์มมารอที่นี่ เดียวก็คงมา”

“แล้วทำไมไม่เข้าไปในงานล่ะ”

“คงอายหุ่นมั้ง ก๊ีบเพิ่งจะคลอด”

“ฉันเดี๋ยวค่อยมาอีกทีแล้วกัน” ประภามนต์ดึงมือออก เตรียมตัวหันกลับทางเดิม แต่ถูกกุมภีร์กระซอกแขนรั้งร่างเธอเข้าไปใกล้ หญิงสาวซึ้นกายยกมือต้อนอกพร้อมเบนหน้าหนี กลิ่นเหล้าที่ระเหยออกมาทำให้เธอลังเสียงเนียน “ปล่อยนะ!”

“ไม่ปล่อย ปาล์มอะไม่สนใจเราเลย อย่าห่างเหินกับเรานักสิ รู้ทั้งรู้ว่าเราคิดยังไง เรายังรักปาล์มเหมือนเดิมนะ อุตุส่าห์ปล่อยให้ทำใจเรื่องแฟนเก่าตั้งนาน ลืมเขาแล้วมาคบกับเราเถอะ”

“พล่ามอะไรนะ ถ้าแมกก็กลับบ้านไปนอน เลิกตามตอแยเราได้แล้ว นิสัยโกหกนี่ด้วย เลิกได้ก็เลิกซะ ถ้ายังอยากเป็นเพื่อนกันอยู่ ทีหลังอย่าทำอย่างนี้อีก”

“ถ้าชวนมาคุยกันเสียบๆ ก็คงไม่ยอมมา” กุมภีร์บ่นอุบอิบก็ถูกประภามนต์ซึ่งตาดูใส

“เออ! ใครจะไปอยากมา ไม่ได้มีธุระลึกลับกันสักหน่อย ทำไม่ต้องแอบคนอื่นมาคุยเสียบๆ มีตๆ ด้วย”

“ปาล์มอะใจร้าย” กุมภีร์ตัดพ้อ “ไม่เคยเปิดโอกาสให้เราเลย พูดความจริงไม่ได้ เราถึงต้องโกหกไป เรายังรักปาล์มจริงๆ นะ”

“แต่เราไม่ได้รักกุม”

“รักเถอะ ผ่านมาตั้งหลายปี เรายังรักปาล์มอยู่เลย”

“ของแบบนี้มันสั่งกันได้ด้วยเหรอ จะผ่านไปกี่ปีถ้าไม่รัก นานแค่ไหนก็ไม่รัก”

“ที่ไม่รักเราเพราะแอบกิ๊กกับคนอื่นอยู่หรือเปล่า อย่าคิดว่าไม่รู้”

“อะอะไรก็เนีย ก็บ้าก็กบอะไร” หญิงสาวซักรำคาญเต็มแก่

“อย่าทำเสียงแบบนี้กับเรานะ”

“โวะ!” ประภามนต์ร้องออกมาเลย ซักจะปวดประสาทมากขึ้นทุกที แต่จะมายืนเถียงกันแบบนี้ ใครมาเห็นเข้าเดี๋ยวก็ได้เป็นข่าวอีก

“ปล่อยมือเราก่อน ถ้ากุมอยากคุยอะไรก็ว่ามา จะตั้งใจฟัง” หญิงสาว

แกะมือที่จับไว้ออก แต่กุ่มก็ยังไม่ยอมปล่อย ลูกชายร้านทองโพล่งคำรักออกมาอย่างง่ายดาย

“เรารักปาล์มนะ”

“แต่เราไม่รักกุ่ม และถึงไม่รักก็ยังเป็นเพื่อนกับกุ่มได้ แค่อย่าทำลายความไว้วางใจกันแบบนี้อีก อยากรู้อยากเห็นก็ดูปกติเหมือนคนอื่น ไม่ต้องทำลับๆ ล่อๆ ให้คนสงสัย แล้วก็อย่าโกหก เราไม่ชอบ แค่ความจริงใจขั้นพื้นฐาน กุ่มยังไม่มีเลย จะให้เราเชื่อถืออะไรได้ ถ้ากุ่มยังโกหกเราแบบนี้ ต่อไปแม้แต่หน้ากุ่ม เรายังจะไม่มอง”

หญิงสาวยื่นคำขาด กระซอกแขนออกพร้อมเดินหนี กุ่มก็ลืมนึกเรียกตามมากอดรัดจากด้านหลัง ประภามนต์รีบสะบัดตัว ตบตีท่อนแขนที่เกี่ยวข้อง ไม้คิดว่าเขาจะกล้า

“เราขอโทษ เราจะไม่ทำอีกแล้ว” กุ่มก็ลืมนึกบอ

“ปล่อยเรานะกุ่ม เดี่ยวใครเห็นจะเข้าใจผิด”

“ไม่ ปล่อยเถอะ จนกว่าปาล์มจะตกลงคบกับเรา”

“เลิกบ้าได้แล้ว ใครจะยอมคบกันด้วยเรื่องแค่นี้ เมาก็กลับบ้านไปนอน”

“ไม่ได้บ้า ไม่ได้เมา แคร์รักมาก”

ประภามนต์พะอืดพะอมกับคำรักหวานเลี่ยน พยายามบิตตัวหนี ทำทุกวิถีทางที่จะหลุดออกจากวงแขนที่รัดแน่น หญิงสาวทั้งหยิกทั้งยกเท้า กระถีบ แต่กุ่มก็รู้แกล้งชกเท้าหลบทัน แถมยังก้มลงหอมหลังคอเธอเสีงดังฟอด

ประภามนต์ชนลูกด้วยความขยะเขยง ความอดทนของเธอหมดแล้ว

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้แหละ!”

“ตัวปาล์มหอม หอม ถ้าไม่ยอมเป็นแฟนกับกุ่ม จะกอดไว้ทั้งคืนเลย” ลูกชายร้านทองหัวเราะร่วน ทว่าถูกแทรกด้วยเสียงคำรามเกรี้ยวกราด

“กอดตี้นุก่อนใหม่”

ประภามนที่อ้าปากค้าง ขณะต้นตอของความวุ่นวายก็ดูจะตกตะลึง อยู่ไม่น้อยที่เหลือบไปเห็นว่าใครมาขัดจังหวะ

“พี่ทัช!”

“เออ! กูเอง ปล่อยตัวปาล์มเดี๋ยวนี้ ถ้าไม่อยากถูกกระที่บ” แวตาทัชพลแทบลุกเป็นไฟ เมื่อเห็นภาพใกล้ชิดตรงหน้า

ประภามนที่อาศัยจังหวะนั้นสะบัดตัววิ่งหนี แต่สิ้นร่องเท้าดันจมติดพื้นหญ้าทำให้เสียหลัก

“ว้าย!” หญิงสาวหวีดร้องหน้าคะมา โชคดีที่ทัชพลเข้ามาช่วยรับไว้ ประภามนที่รัดเอาเขาแน่น หลับตาปี แทนที่จะหน้าทิ่มลงพื้นก็เปลี่ยนเป็นชุกหน้าซบกับอกแน่นๆ ของเขาแทน แขนพี่ทัชโอบรอบแผ่นหลัง กอดเธออย่างปกป้อง ก่อนช่วยพยุงให้เธอยืนตั้งหลักด้วยขาตัวเอง

“เป็นอะไรหรือเปล่า” เขาถามเสียงนุ่ม

“ไม่เป็นไรค่ะ พื้นหญ้ามันเปียก สิ้นร่องเท้าก็เลยติด”

“ไอ้กุ่มมันทำอะไรปาล์ม” คราวนี้น้ำเสียงพี่ทัชไม่อ่อนโยนแล้ว แม้แต่แวตาก็ยังชวนขนหัวลุก

“พี่ทัชใจเย็นๆ ฟังผมอธิบายก่อน ะ...ะ...ผมแค่คุยกับปาล์มเฉยๆ”

“แค่คุยเฉยๆ ก็เท่ากับมึงตายไปครึ่งตัวแล้วไอ้กุ่ม”

“พูดเป็นเล่นนะพี่”

“กูเพื่อนเล่นมึงเหรออ มึงคิดจะทำอะไร คิดจะทำอะไร อี!” ทัชพลกัดฟันก้าวเข้ามากระชากคอเสื้อ เค้นเสียงถาม

“เปล่า!” กุ่มภีร์ปฏิเสธเสียงสูง รู้สึกว่ามันไม่น่าเชื่อถือจึงกระแอมปรับโทนเสียงใหม่ “เปล่า ไม่ได้ทำอะไรเลยครับพี่”

“กูเตือนแล้วใช้ใหม่ว่าย่ามายุ่งกับปาล์ม” ทัชพลผลักกุ่มภีร์ลงกับพื้นอย่างสามชუმเข้ามารวบเอาตราที่เตรียมจะก่อเหตุ

“ก็ยังไม่ได้อยู่” เทยื่อเถียงเสียงสั้น มือก็ถัดถอยไปบนพื้นหญ้า ไม่สน

ว่าจะเปราะเหมือนเพียงใด นาที่นี้แค่รอดตายก็พอ “ผมแค่คุยกับปาล์มเฉยๆ ไม่ได้คิดทำไม่ได้เลย พีก็รู้ว่าผมซื่อสัตย์ รักจริง ไม่กล้าทำปาล์มเสื่อมเสีย”

“กูไม่เชื่อ!”

“เฮ้! พูดจริงก็ไม่เชื่ออีก” กุมภีร์ทำใจแข็งตวาดกลับไปบ้าง “จันพีอยากคิดอะไรก็เชิญคิดตามสบายเลย ยังไงผมก็ผิดในสายตาพี่อยู่แล้ว”

“มึงไม่ต้องมาทำปากดี เลือกลงอยู่กับน้องกูทำไม”

“น้องแท้ๆ ซะที่ไหน จะหวงทำไมครับพี่ ทำเกินหน้าที่ไปปะ เมียพี่เหรอ ริว่าพี่ก็รอกเลมอยู่”

“ไอ้กุม!” ทักษพลตวาดลั่น

“พูดจาเลอะเทอะนะกุม รีบลุกขึ้นแล้วกลับทำงานไป” ประภามนต์ไม่พอใจคำพูดของกุมภีร์ แต่พอเห็นสายตาโกรธจัดแทบฆ่าคนได้ของพี่ทัช เธอก็นึกเสียวสันหลังแทน หญิงสาวได้กลิ่นเหล่านี้จากตัวของทั้งคู่ซึ่งนั่นยังทำให้สถานการณ์แย่ง คนเรามีเรื่องกันยังไงก็ไม่งาม ทางเดียวที่จะคลี่คลาย เธอต้องกันตัวกุมภีร์ออกไปจากตรงนี้โดยมีแขนขาอยู่ครบ ก่อนพี่ทัชจะระเบิดโทสะ ฉีกร่างออกเป็นชิ้นๆ

“ไม่เลอะเทอะละ เมื่อกี้ก็กอดกัน แอบส่งสายตาให้กัน อย่าคิดว่าเราไม่เห็นนะ ตอนที่พี่ทัชรับปาล์มไว้นะ อย่างมาตีหน้าซื่อทำเหมือนไม่มีอะไรหน่อยเลย”

“มึงไม่มีสิทธิ์มาสาระเนเรื่องของกูสองคน”

กุมภีร์นึกฮึด ลุกขึ้นยืนปิดเศษหญ้าที่ติดกางเกง จ้องทัชพลอย่างท้าทาย

“พี่ที่ไม่มีสิทธิ์มาสั่งห้ามผมเหมือนกัน ทำไม ไอ้ที่เรียกร้องราคาอยู่ที่นี่ หึงหรือมันหวง บอกมาชัดๆ ซิ โธ่เอ๊ย! แหวงหวยไม่ถูกสินะ ก็คิดอยู่ว่ามันทะเล่เม่งๆ ซอบกล”

“มึงคิดอะไร พูดให้ดีๆ นะ”

“ก็คิดว่าพี่เก็บปาล์มไว้กินเองนะสิ”

“ไอ้กุ่ม!”

คนถูกตะคอกใส่หน้าผงะถอยหลังไปสองก้าวด้วยความตกใจ พี่ทัชกระที่บเขาแน่ ปากหนอปาก ไอ้กุ่มเอ๊ย แกพูดอะไรออกมา แต่เอวาะ ยังไงก็คงไม่รอด พูดแล้วก็พูดให้หมด จะได้ตายคาตีนพี่ทัชแบบไม่ต้องคาใจ

“พี่ทัช! อย่ามีเรื่องค่ะ” ประภามนทร์รีบคว้าแขนเพื่อนพี่ชายเอาไว้ ขึ้นหลุดไปได้กุ่มก็ลืมหือแต่ชื่อแน่ เธอไม่เคยเห็นพี่ทัชพิวล์ขนาดนี้ หญิงสาวรีบหันไปเตือนเพื่อน “อยากตายนักหรือไง ทำไมยังไม่กลับข้างานไปอีก”

“ไม่ไป! เป็นไงเป็นกัน คินนี้ต้องรู้ให้ได้ว่าปาล์มกับพี่ทัชเป็นอะไรกันแน่”

“ไม่ต้องเลือก!”

“ผมจะเลือก!”

กุ่มก็รวบรวมความกล้าล่อยหน้าตอบกลับไป ทำพี่ทัชชะงักได้ก็ใจขึ้น เฮอะ เป็นไงล่ะ คิดไม่ถึงสินะว่าจะกล้าเถียง

“ถ้าพี่รักปาล์มก็แข่งกันแบบลูกผู้ชายสิ ไม่ใช่หวงก้างกันท่าเก็บไว้คนเดียว คนอื่นเข้าใกล้ไม่ได้ ก็ถึงว่าทำไมไม่ยอมมีลูกมีเมียสักที ที่แท้แอบกิ๊กกันใช่ไหม พี่ไปกับเจ๊บีมรู้หรือเปล่า”

“ไอ้กุ่ม!” ทัชพลโกรธจนไฟแทบแลบออกตา

“พูดไม่ออกเลยดิ ที่ตอ่ยผมตอนนั้นก็เพราะแบบนี้ใช่ไหม ถ้าไม่ได้คิดอะไรกับปาล์มจริงๆ พี่จะขวางทางรักผมทำไม ผมจริงใจขนาดนี้ พี่ทัชแม่งโคตรไม่แมนเลยวะ”

“พี่ทัชอย่าคะคะ กุ่มแค่มาก็เลยพูดเพื่อเจ้าไปเรื่อย” ประภามนทร์บีบแขนเขาแน่น

“ปล่อยพี่ พี่จะกระที่บมัน” ทัชพลคำราม เรื่องอื่นพอทำใจปล่อยผ่านไปได้ แต่เรื่องนี้มันจี้ใจดำเกินทนไหว กุ่มก็ลืมหือสิริท้ออะไรมาตีแผ่ความในใจเขาพล่อยๆ แบบนี้

“ปล่อยเลยปาล์ม โดนกระที่บตายเพราะพูดความจริงก็เอวาะ ได้กัน

แล้วก็บอกตรงๆ ดี ผมจะได้ไม่ต้องเสียเวลา” กุมภีร์เบนสายตามาตัดพ้อหญิงสาว “ปาร์ลมีก็เหมือนกัน ที่ไม่เปิดใจเพราะได้กับพี่ที่ซจนจิตใจสินะ ของไม่เคยขาดถึงไม่เดือดร้อน”

“ไอ้กุม มึงถอนคำพูดเดี๋ยวนี้นะ มึงว่ากูได้ แต่อย่าบังอาจดูถูกปาร์ลมี”

“ก็ดีแล้วนี่ที่ดูไม่ผิด แอบกินกันมานานเท่าไรแล้วละ” กุมภีร์ลอยหน้า

ถาม

“ถ้ายังไม่หุบปาก กูจะฆ่ามึงเดี๋ยวนี้นี้” ถ้อยคำรุนแรงที่หลุดจากปากทัชพล ทำประภามนที่ไม่สบายใจ เธอรั้งแขนเอาไว้หวังเตือนสติ แต่กุมภีร์ก็ยังทำหายไม่เลิก

“คิดว่ากลัวหรือ”

“ไม่กลัวก็ดี อย่าอยู่เลยมึง” ความโกรธผสมความเมากลายเป็นความบ้าคลั่ง ทัชพลสืมตัวกระซอกแขนจนหลุดจากหญิงสาว กระโจนเข้าไปใส่กุมภีร์เสียงก่าบั่นกระแทกโหนกแก้มดังบึก! ลูกชายร้านทองร้องโอดโอย ล้มกลิ้งอยู่ที่พื้นหญ้า หวังจะลุกขึ้นมาสู้ก็ไม่ง่ายเหมือนครั้งก่อน คราวนี้ทัชพลตามติดยิ่งกว่าวิญญาณอาฆาตไม่เปิดโอกาสรอด กุมภีร์เงยหน้าก็เจอทัชพลยืนคร่อมร่างจ้องอย่างเอาเป็นเอาตาย

“พี่ที่ช้อยาค่ะ พอแล้ว” ประภามนที่ห้ามแล้วก็สะดุ้ง พอเธอพูดว่าอย่า พี่ทัชก็ชก พอพูดว่าพอ พี่ทัชก็ชกอีก สองหมัดเน้นๆ

“โ๊ย! เจ็บนะ นี่เอาจริงหรือ บ้าไปแล้วว๊ิงวะ ต่อยแรงกว่าตอนนั้นอีก ฟันหักหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“คืนนี้กูจะเลาะฟันมึงออกมาทั้งปาก แล้วกระซอกลิ้นลิ้นคิตของมึงออกมาด้วย”

“ไอ้คนหวงก้าง พุดความจริงทนฟังไม่ได้สินะ ขนาดพี่ไปปยังไม่ใจร้ายกับผมแบบพี่เลย”

“หุบปากนะกุม เลิกยั่วพี่ทัชได้แล้ว อยากตายว๊ิง” ประภามนที่เสียงแข็ง

“อย่ามาปกป้องผู้ชายคนอื่นต่อหน้ากุ่มนะ เสียแรงที่กุ่มรักปาล์มมาตลอด”

“ถ้ามึงรักปาล์ม มึงต้องไม่มีคนอื่น”

“ที่ปาล์มยังมีพี่ทัชได้เลย อย่ามาพูดให้ผมดูแย่คนเดียว ผมไม่เหมือนพวกพี่ที่แอบกินกันเงิบๆ แล้วทำมาบอกว่าไม่มีอะไร แสดงกันเก่ง”

ทัชพลโกรธจนขาดสติ สาวก้าบั่นใส่กุ่มกิลล์จนเลือดตกปาก ลูกชายร้านทองไม่มีทางสู้ได้ แต่ยกมือปกป้องและร้องห้าม ก็มีบ้างที่รู้สึกกว่าชกโดนทัชพล แต่ไม่ว่ายังไงเขาก็กังโดนทัชพลชกมากกว่าอยู่ดี

“อย่า! โอ๊ย! ไข้พี่ทัช เจ็บนะไว้ย”

“พี่ทัช พอแล้ว” ประภามนต์ตะโกนห้าม แต่ไม่มีใครฟังเธอ บ้าพอกันทั้งคู่ กุ่มก็เมา พี่ทัชก็คงตีมาไม่บ่อย หญิงสาวละล้าละลัง ไม่รู้จะเข้าไปแยกยังไง

“ไข้ทัช หยุด!”

ปวินท์ตวาดลั่น เดินอาดๆ เข้ามาผลักอกเพื่อน หันมองสภาพดูไม่จัดของกุ่มกิลล์แล้วนี่ก็อยากถามรุ่นน้องนกว่าไปกวนตีนทำไหนด ไข้ทัชถึงได้ซัดชะยับเย็นขนาดนั้น

“ถอยไป ฉันจะกระแทบมัน” ทัชพลทำท่าจะปรีเข้ามาอีก

“แล้วทำไมแกไม่กระแทบเงิบๆ วะ เห็นไหมนะ คนมองใหญ่แล้ว” ปวินท์กระซิบเสียงลอดไรฟัน สีหน้าเครียดขริม จู่ๆ เกิดเรื่องวิวาทกลางงานแต่งแบบนี้ก็หวนปากพวกสอดรู้สอดเห็น เขาไม่โทษทัชพลหรอก ต่อให้เห็นเต็มตาว่าไข้ทัชกำลังจะฆ่าไข้กุ่ม ถึงอย่างไรเขาก็เชื่อว่าเพื่อนมีเหตุผล

ทัชพลเหลือบมองข้ามไหล่เพื่อน เห็นแขกหลายคนกำลังมองมาทางพวกเขาอย่างสนใจใคร่รู้

“ขอโทษ ฉันลืมนิดไป”

“จั้นแกหยุดคิดซะ ทำบ้าอะไรวะเนี่ย”

“ทำสิ่งที่แควรรทำ แต่แกไม่ว่าง จั้นเลยทำแทน” ทัชพลตอบหน้า

ตาย

“ซ้อมไอ้กุ่มเนี่ยนะ สิ่งที่แกทำแทนฉัน” ปวินท์ย้อนถามเสียงสูง คิ้วเข้มขมวดหากันอย่างสงสัย “ไหนแกลองบอกมาสิ มีเรื่องอะไรกัน”

“มันดูถูกปาล์ม มันบอกว่าฉันกับปาล์มมีอะไรกัน”

“แล้วแกสองคนมีจริงอย่างที่มันพูดไหม” เสี้ยแกล้งถามเสียงซื่อ

“ไอ้ไปป์” ทัชพลตาขวาง มองเพื่อนอย่างไม่สบอารมณ์ “ฉันไม่ขำนะ ไวย”

“เออ สิ่งที่แกทำไม่มีใครขำหรอก”

ปวินท์มองหน้าถมึงทึงของเพื่อนแล้วเลื่อนไปมองผลงานชิ้นโบแดงของมัน แม้ว่ากุ่มก็ลจะสมควรโดนสั่งสอน แต่การส่งเสริมเพื่อนให้ใช้ความรุนแรงแก้ปัญหาในที่สาธารณะนั้นไม่ถูกต้องนัก ถ้าเป็นเขาจะลากไอ้กุ่มให้ห่างจากผู้คนสักสามร้อยเมตรแล้วค่อยกระทืบ ต่อให้มันแหกปากร้องจนคอแตกก็ไม่มีใครได้ยิน

แต่ตรงนั้นแม้จะมีตึกย้งโง้งแจ้งแจ้งสำหรับการกระทืบใครสักคน เหตุการณ์ทั้งหมดจึงกลายเป็นของหวานของพวกชอบนิหน้า ต้องรีบจัดการเคลียร์คนพวกนี้ก่อน เดี่ยวเรื่องจะบานปลายจนคุมไม่อยู่

ปวินท์มองเลยไปถึงเจ้าบ่าว พยักหน้าส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ กฤษณะรู้โดยไม่ต้องพูด เจ้าบ่าวสุดหล่อรีบปรบมือเรียกความสนใจจากบรรดาแขก

“เอ่อ ผมว่าน่าจะมีการเข้าใจผิดกันเล็กน้อยนะครับ คนที่ไม่เกี่ยวข้องเชิญไปด้านหน้าดีกว่า ผมมีเซอร์ไพรส์ให้เจ้าสาวด้วย บอกเลยว่าว้าวมาก อยากให้ทุกคนได้เห็นพร้อมกันนะครับ”

ไม่นานนักกฤษณะก็ช่วยกันคนออกไปจนหมด ปวินท์หันกลับมาสนใจกุ่มก็ล ถึงแม้จะเป็นลูกชายร้านทองขึ้นชื่อ แต่เมื่อเทียบบารมีกันแล้ว เจ็บทก็ยังคงต้องเกรงใจเจ๊ปิม แต่เรื่องนี้ไม่ควรให้ผู้ใหญ่ต้องหมางใจกัน เขาอยากให้มันจบตรงนี้

“กุม”

ปวินท์ขยับเข้าไปหากุมภีร์ ลูกชายร้านทองสะดุ้งโหยง เมื่อเสี้ยมหนุ่ม
ตบปาเซเข้าแทบทรุด

“โอเค ถือว่าแกยังมีสติพูดจารู้เรื่อง ฉันจะไม่พื้นปล่อยตามอะไรหรอก
นะ ถือว่าเรื่องคืนนี้ไม่มีแกอยู่ในเหตุการณ์ เป็นเรื่องมาแล้วผิดใจกันนิด
หน่อย กลับบ้านทำตามปกติ อย่าให้เมียขวเลื่อมเสี่ยที่ยังไม่ได้พิสูจน์ความ
จริงหลุดออกมา ฉัน...ทนไม่ได้กับคำนิทา แกเข้าใจไหม”

“ชะ...เข้าใจครับ”

“ดีมากไอ้น้อง” ปวินท์ตบปาเซนั่นๆ อีกสามที แล้วฉีกยิ้มกว้าง “ใส่หัว
ไปให้พ้นหน้าฉันได้แล้ว”

“จบง่ายๆ อย่างนี้เองหรือพี่ ใจคอพี่ไปป์จะไม่ให้คนทำผิดขอโทษผม
สักคำหรือ ชัดผมหน้าแหกขนาดนี้” ถึงจะรับปาก ทว่ากุมภีร์ทำท่าไม่ยอม
ถอย

“อ้อ...อยากได้คำขอโทษ” ปวินท์ทำเสียงรับรู้ เชื่อว่าถ้าเขาไม่อยู่คุม
เชิง กุมภีร์น่าจะอยู่ใต้ต้นทับพลแล้ว ไอ้กุมเอ๊ย...เงาหัวไม่มีแล้วยังไม่สำนึก
อีก “แล้วว่าแกบอกว่าน้องฉันกับไอ้ทซ์ได้กัน แกมีหลักฐานที่น่าเชื่อถือนั่น
ได้ไหม”

“เอ่อ...” กุมภีร์อีกอัก จะจัดหลักฐานอะไรมายันละ เขาก็พูดส่งๆ ไป
อย่างนั้น

“มีไหม” ปวินท์เน้นเสียงคาดคั้น

“ไม่มี ก็ผมโมโหนี่นา เลยหลุดปากพูดไป”

“หลุดปากโดยไม่มีมูลความจริง แต่น้องกับเพื่อนฉันเสียหายจริงนะ
แกคิดว่าที่แกพูดไม่มีใครได้ยินหรือ”

“ก็ผมโมโหนี่ ผมรักของผมมาตั้งหลายปี จะเข้าไปใกล้สักทีพี่ทซ์ก็คอย
กันท่า” กุมภีร์ยังแก้ตัวไปเรื่อย

“ฉันชักรักแล้วละความรักของแกซะแล้ววะ ขนาดบอกว่ารัก แกยังกล้า

แต่งเรื่องใส่ร้ายให้เสียหาย แก่รักภาษาอะไรของแกวะ อยากรู้มะตอนนี้นั้นฉันกำลังคิดอะไรอยู่”

“พีไปป้คิดอะไรผมจะไปรู้เธอ เอ็งยังไงผมก็ผิดอยู่แล้ว”

“อันนั้นนะแน่นอน แกจะมาบีบน้ำตาหาว่าเพื่อนฉันทำร้ายแกก่อนไม่ได้หรอก แกแค่พูดดูถูกน้องสาวฉัน นั่นก็มีเหตุผลเพียงพอให้เพื่อนฉันสั่งสอนแกแล้ว ต่อไปจะได้รู้ว่าสิ่งไหนควรพูด สิ่งไหนไม่ควรพูด ที่จริงแก็ควรขอบคุณไอ้พี่ชนะ เพราะถ้าแกพูดกับฉันแบบนั้น ป่านนี้คงได้นอนคุ้ยกับรากหูกระจงไปแล้ว ไม่มีโอกาสมาลอยหน้าเถียงกับฉันคือเป็นเอ็นหรือก”

ปวินท์เอียงคอ ยึดเส้นยึดสาย พร้อมหักข้อนิ้วดังกร๊อบ เหยียดยิ้มอย่างเลือดเย็น

“ทีนี้จะใส่หัวไปตีๆ หรือให้ฉันคิดบัญชีกับแกที่สร้างเรื่องขึ้นมา”

เมื่อคิดว่ากำลังจะได้คู่กรณีเพิ่ม กุมภีร์ก็รีบลนลานเดินหนี บอกตามตรง แค่นี้พี่ชนะก็เกือบไม่รอด ถ้าพีไปป้ร่วมวงอีกคน คงต้องจงกาลาวัด “ไปก็ได้”

“เดี๋ยวก่อน” ประภามนต์เรียกไว้

ลูกชายร้านทองชะงัก หยุดมองหญิงสาวที่หมายปองเดินเข้ามาหาด้วยดวงตาเป็นประกายแห่งความหวัง หัวใจพองโตคับอกเมื่อคิดว่าเธอหวังเขาเป็นครั้งแรกเลยก็ได้ที่เขาเป็นฝ่ายยื่นรอประภามนต์

หรือปาล์มจะเปลี่ยนใจ เออวะ บอบช้ำนิดหน่อย แลกกับใจเธอโคตรคุ้ม

ถึงจะยังเจ็บหน้าเจ็บปากที่โดนต่อย แต่กุมภีร์ก็ฝืนเก็บรอยยิ้มของคนมีชัยเอาไว้ไม่ได้ สายตากระหมิ่มยิ้มย่องเหล่มองไปทางทัชพลรวาจะแยัยอีกฝ่ายว่าเห็นไหมละ สุดท้ายปาล์มก็เลือกผม

“กุมรู้ว่านี่ที่สุดปาล์มก็ต้อง...”

เผียะ

ฮะ!

ฝ่ามือน้อยๆ ของประภามนที่ตบฉาดเข้าที่ซีกแก้มด้านซ้าย แรงเสียดจนกุมภีลหน้าหัน นีมันอะไรกันวะเนี่ย!

“ปาล์ม” ทายาทร้านทองเสียงเครือ เจ็บจนหน้าตาเล็ด ไม่อยากเชื่อเลยว่าประภามนที่ จะกล้าตบหน้าเขา เท่านั้นยังไม่สาแก่ใจ เธอพูดใส่อีกว่า

“พี่ชชไม่ใช้คนที่กุมจะพูดจาลามปามดูถูกได้ พวกเราสองคนนับถือ เป็นพี่น้องบริสุทธิ์ใจต่อกัน เราทนกับกุมมามากพอแล้ว ต่อไปอย่ามาให้เราเห็นหน้าอีก”

“ปาล์ม” หน้ากุมภีลซีดแล้วซีดอีก ความเย็นซาห่างเหินของประภามนที่โหดร้ายกว่าการโดนพี่ชชกระแทบซะอีก “กุมขอโทษ”

“เราไม่ยกโทษให้ กุมรีบไปเถอะ ไป!”

คนโดนตบตะลึงตาค้าง รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นกระจกที่ถูกไม้ฟาดจนแตกพลั่งกระจายเกลื่อนพื้น โดนตบก็ว่าช็อกแล้ว ยังได้ยินหญิงที่รักยกย่องคนอื่นซ้ำอีก จะทำร้ายจิตใจเขาไปถึงไหน เขาทนไม่ไหวแล้ว

“อ้าวเฮ้ย เขาไล่แล้วก็ไปดิวะ ไร่แพลที่ปากหอยเจ็บค่อยเริ่มใหม่ก็ได้ แกมันพวกไม่รู้จักเข็ดนี่นะ” ศาสวัตลากคอกุมภีลให้อยู่ห่างจากประภามนที่ เพราะเห็นทชพลจ้องเขม็งพร้อมมีเรื่อง “รีบไปซะไอ้เวร จะอยู่ต่อรอโดนกระแทบซ้ำใจ”

“ฮือ...พี่ศาล” กุมภีลเบะปาก ทำท่าจะฟ้อง แต่ถูกศาสวัตเบรกหัวทิ่ม

“เออ ไปเถอะ อย่าพิริ้พิไร แกเห็นสายตาเพื่อนรักทั้งสองของฉันไหม”

กุมภีลสบตากับศาสวัต แล้วเบะปากทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ สุดท้ายก็ตัดใจเดินโซเซถอยออกมา พาหัวใจที่แตกสลายไปจากคนไม่เห็นค่า

ปวินที่อดทนรอจนกระทั่งกุมภีลจากไปแล้ว เขาถึงได้หันมายกมือเท้าสะเอว จ้องหน้าเพื่อนรักสลับกับน้องสาวอย่างเคลือบแคลง สงสัย

“แกอยากพูดอะไรก็พูดมา” ทชพลทนไม่ไหวกับสายตานั้น ปวินก็ก็ถามทันทีเลยเหมือนกันว่า

“พวกแกแอบคบกันจริงรีเปล่า”

ใครจะไปคิดว่าเรื่องเล็กๆ ที่เกือบเคลียร์จบตรงนั้นจะเกิดหักเหกลายเป็นประเด็นใหม่ ปวินท์ที่วางท่าใจเย็นสุขุมลุ่มลึกมาโดยตลอดกลับเดือดพล่านควันออกหู เมื่อทั้งเพื่อนรักและน้องสาวไม่มีใครสักคนให้คำตอบที่กระจ่างชัดแก่เขาเลย

เสียหนุ่มต้องการคำอธิบาย ทำไมจู่ๆ กุมภีถึงจุดประเด็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทัชพลกับประภามณฑ์ขึ้นมา สองคนนี้ไปทำอะไรให้สงสัยไปทางนั้นหรือ และถ้าหากกุมภีลืมนึกได้ คนอื่นๆ ละ พวกที่ทำเหม้ามองแล้วหันไปกระซิบกระซาบกัน ปานนี้ไม่ถกสนั่นมันปากไปแล้วหรือ

ปวินท์ผู้ทนอยู่กับความสงสัยไม่ได้ ขอร้องให้เจ้าบ่าวเปิดห้องพิเศษเพื่อเคลียร์ใจกันให้รู้เรื่อง กฤษณะจัดให้ตามคำขอ ในห้องที่ว่ามีครบครวของศาสวัต กรวีร์ นั่งรวมกันเหมือนคณะลูกขุน ส่วนทัชพลกับประภามณฑ์นั่งเก้าอี้แยกกันคนละฝั่ง โดยมีปวินท์คั่นตรงกลางเป็นองค์ประธาน

ปวินท์ลอบสบตากับศาสวัต ฝ่ายหลังพยักหน้าซำๆ ท่านประธานจึงละลายตามาคาดคั่นคู่กรณี สอบถามอย่างเข้มข้น

“ตกลงเรื่องจริงมันเป็นยังไง พวกแกแอบคบกันหรือ”

“ก็บอกแล้วว่าไม่มีอะไร” ประภามณฑ์ปฏิเสธ เห็นสีหน้าของพี่ชายแล้วก็ได้แต่เน็ดถอนใจ “จะเชื่อหรือไม่เชื่อ คำตอบของหนูก็ยังเหมือนเดิมต่อให้พี่ไปนั่งถามทั้งคืน หนูก็ยังยืนยันตามนี้ หนูกับพี่ทัชไม่มีอะไรกันทั้งนั้น”

“ฉันก็อยากเชื่อ แต่มันน่าสงสัย”

“ไม่ต้องสงสัย พวกเราในห้องนี้ควรกลับไปทำงาน ทำตัวปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น งานเลิกก็กลับบ้านนอน แค่นั้น” ประภามณฑ์ช่วยสรุปให้

“มันจะไม่แค่นั้นนะสิ ดูผิวเผินก็เหมือนไม่อะไร แต่ปากคนนะไวกว่าปากกา” ปวินท์ยังนึกกังวล

“เรื่องนี้ไม่จบง่ายๆ อย่างที่แกอยากให้เป็นหรือปาล์ม” ศาสวัตช่วยเสริมอีกคน

“แต่ฉันกับปาล์มไม่ได้ทำอะไรผิด” ทัชพลเห็นหญิงสาวเสียงน้อยกว่า จึงสอดขึ้นช่วย แบ่งฝั่งสองต่อสองชัดเจน

“ไอ้กูมันแจ้งความขอหาพยายามฆ่าได้เลยนะทัช เลือดกบปากขนาดนั้น แกยังจะว่าไม่ผิดอีกหรือ ถ้ามันไม่มันหมัด แล้วเอาเรื่องขึ้นมา แกนะผิดเต็มประตู”

“มันยังไม่ตาย ร่างกายก็ยังอยู่ครบสามสิบสอง ฉันพยายามฆ่าตรงไหน” จำเลยไม่ยอมจำนนง่ายๆ

“นี่แกเมาใช่ไหมเหนียว” ศาสวัตเปลี่ยนคำถาม คราวนี้ทัชพลเถียงไม่ออก

“ฉันเห็นมันกอดปาล์ม”

“เออ ฉันก็เห็นแกกอดน้องสาวฉันเหมือนกัน” ปวินท์เปรยขึ้นเรื่อยๆ ทัชพลหันขวับ มองเพื่อนอย่างตกใจ ปวินท์กับศาสวัตมาถึงเหตุการณ์ตั้งแต่ตอนไหนกันแน่

“ปาล์มจะลืมนะ ฉันแค่เข้าไปช่วยรับ”

“ฮือ! รับเข้าสู่อ้อมแขน มันก็กอดฉันแหละ แกจะแก้ตัวให้มันยิ่งพิรุชทำไมวะ” ศาสวัตเกาหัวแกรกๆ

“กอดหรือไม่กอดแต่ภาพมันก็อย่างที่เห็น แล้วไงต่อละ แคแยกออกจากกันก็จบแล้วปะ แกจะไปต่อล้อต่อเถียงกับไอ้กูทำไม ไอ้ปาล์มกับไอ้กูไม่มีเรื่องชวนฉันให้คิดเป็นอย่างอื่น ไม่จำเป็นที่แกต้องเรียวกวาดใช้กำลังฟาดฟัน พอเกิดเรื่องทำร้ายกันก็เลยทำให้ชวนคิดเป็นเรื่องอื่น”

“เรื่องอะไร”

“ควายเอ๊ย!”

ปวินท์สลับกับคำถามโง่ๆ ส่วนศาสวัตนั่งอมยิ้มกรุ้มกริม ทัชพลหันมองคนนั้นทีคนนี้ทีอย่างไม่เข้าใจ ไอ้ไปป์เหมือนจะไม่พอใจ แต่แวตาไอ้ศาส

ไม่ใช่อย่างนั้น มันวิบวับซุกซนเสียจนไม่น่าจะใช้เรื่องดีสำหรับเขา

“คิดอะไร ไอ้ศาล แก่รู้ก็พูดมาสิ”

“แหม ไอ้ทัช ผู้ชายต่อยกันต่อหน้าผู้หญิงมันจะมีอะไรได้วะถ้าไม่ใช่
หึงหวง”

ทัชพลั้งเอ็ง นึกคำแก้ตัวไม่ออกไปชั่วขณะ

“มะ...ไม่ใช่สักหน่อย”

ประภามนต์เริ่มรื้อนรบบ้างเหมือนกัน มันเหมือนพวกพีๆ กำลังพา
เรื่องออกทะเล อยู่ดีๆ พีทัชจะมาหึงเธอได้ไง

“ความจริงกุมไม่ได้จะลวนลามอะไรหรอกค่ะ เพียงแต่รอบนี้หยอก
หนูแรงไปหน่อยแค่นั้น”

“นั่นไง” ปวินท์ติดนิ้ว คำพูดของน้องสาวเข้าทางเขาพอดี “คนเสียหาย
ยังไม่คิดเอาเรื่อง มีแต่แก่นี่แหละ หัวร้อน เล่นใหญ่ระดับฮอลีสวีต”

“เสียก็เจียนๆ อย่าเพิ่งโมโห ให้พีทัชอธิบายก่อน” กรวีร์เอ่ยท้วง
หวังช่วยลดความตึงเครียด แต่กลายเป็นว่าคำพูดเธอยิ่งกระตุ้นให้ปวินท์
เดือดดาล

“ไม่ต้องอธิบายแล้วละมั้ง ฉันกำลังรอให้เจ้าเลยรับสารภาพ มันคงคิด
ว่าคนอื่นใส่ชื่อตามไม่ทัน” ปวินท์แค้นเสียง มองเพื่อนดาววับ “ใครๆ เขาก็
ดูออกทั้งนั้นว่าเป็นเรื่องชู้สาว”

“ไม่ใช่สิพีไปบี ทำไม่สรุปอย่างนั้น” ประภามนต์รีบค้านทันที

“ทำไมจะไม่ใช่ ที่ฉันเห็นมันก็กึ่งนางซัดๆ แก่อย่าเถียง”

“ซักจะบ้าไปกันใหญ่แล้ว ไม่ว่าพีจะเข้าใจยังไง หนูบอกได้เลยว่าผิด
ผิดทั้งหมด”

“งั้นแกก็ต้องแก้ไขให้มันถูกต้องแล้วละ”

ประภามนต์เฝ้มปาก ไบหน้าแดงก่ำด้วยความอัดอั้นตันใจ ทำไมถึง
กลายเป็นแบบนี้ มันบิดเบี้ยวซะจนเธอตามไม่ทัน ว่าประเด็นสำคัญตอนนี้
คืออะไรกันแน่

เริ่มจากกุมภีร์หลอกพาเธอมาที่ลับตาคน เกิดเรื่องทะเลาะวิวาทระหว่างพี่ทัชกับกุม และกลายมาเป็นพี่ทัชก่อเหตุเพราะหึงหวง ไอ้โฮ...ต้องเชื่อมโยงเก่งแค่ไหนถึงผูกเรื่องได้แบบนี้

“พี่ไปบีตั้งใจฟังให้ดิ้นะ หนูกับพี่ทัชไม่ได้มีอะไรลึกซึ้งอย่างที่กุมพูด พี่ทัชต่ออายุก็เพราะโกรธที่กุมแต่งเรื่องขึ้นมาเป็นตุเป็นตะ”

“ไปบี” ทัชพลเสียงอ่อน เขาอยากช่วยหญิงสาวพูดบ้าง

“อะไร”

“แกจะไม่ไว้ใจฉันก็ได้”

“อ้อ หลังจากไอ้กุมพูดแบบนี้ ต่อให้เป็นไอ้ศาล ฉันก็ไม่ไว้ใจแล้ว” ปวินท์ตัดบทหนีบ ส่วนศาลสัตว์ก็รีบกอดลูกกอดเมียเย็นยันความบริสุทธิ์ใจ

“อย่าได้ดึงฉันไปเกี่ยว ฉันรักลูกรักเมียฉันไว้อย่างไอ้ปาล์มนะฉันไม่นึกพิศواسหрок”

“หนูพิศวาสที่ศาลตายละ” ประภามนต์หน้าจ้ำ

ทัชพลนั่งกุมขมับ

“พวกแกช่วยฟังหน่อยได้ไหมวะ อย่าเพิ่งนอกเรื่อง ที่ฉันอยากบอกคือ แก...ไอ้ไปบี แกต้องเชื่อใจปาล์ม น้องสาวแกไม่เคยทำตัวเหลวไหล ไม่มีทางที่เขาจะทำเรื่องงามหน้าอย่างนั้น ส่วนฉัน...”

“ส่วนแกตอนนี้นะ ไม่น่าไว้ใจยิ่งกว่าใครเลยทัช”

“ไอ้โฮ...เลิกเถียงกันได้แล้วค่ะ” คนท้องแกไถ่ตลอดแทรกขึ้นอย่างมีน้ำโท “ชินพูดวนกันอยู่อย่างนี้ ทั้งคืนก็ไม่จบ ไม่สงสารหลานกันบ้างเหวอคะ หนูอินจะหลับคามือครูสิอยู่แล้ว”

สิรดาก้มลงส่งยิ้มอ่อนโยนให้ลูกสาว โยกตัวเบาๆ กล่อม หลานคนโปรดของอาทิวีก็รู้งาน พอทุกคนหันมอง แม่หนูก็อ้าปากหาวหวอดอย่างน่าเอ็นดู

“เข้าเรื่องกันสักทีเถอะค่ะ” กรวีร์ยื่นคำขาด

“เห็นแก่เด็กและสตรีมีครรภ์” ศาลสัตว์เปรยขึ้น สตรีมีครรภ์ก็รีบพูด

ต่อ

“ตอนนี้เริ่มมีน้ำใจด้วยค่ะ และถ้ายังพูดวนกันแบบนี้ อีกสักพักคงได้มีน้ำคร่ำแตก อู๊ย!” ชูเสรีจกรวีร์ก็กอดท้อง นิ้วหน้าเพราะลูกดิ้น “พีศาลจัดการต่อที่ ขอแบบรวบรัดนะค่ะ”

“ผ่อนคลายนะจ๊ะกวี ผ่อนคลายจ๊ะ” ศาสวัตแทบหลุดขา เมื่อว่าที่คุณแม่โยนเผื่อกร้อนมาให้

ปวินท์ทำหน้าที่บั้งกึ่งยืม ส่วนคนที่เหลือนั่งทำท่าเหมือนปลาสำลักน้ำ

“พวกแกพักเรื่องไว้ใจไม่ไว้ใจกันก่อน ตอนนี้เราต้องการความสัมพันธ์ที่ชัดเจนของไอ้ปาล์มกับไอ้ทซ์”

“เราชัดเจนกันมาตลอดนะพีศาล” ประภามนต์เชื่อมั่นในความบริสุทธิ์ใจ

“แกชัดเจน แต่แกยังไม่เข้าใจความคิดของคนดีพอ”

ศาสวัตสั่งสอนน้องสาวนอกไส้ เห็นประภามนต์ทำหน้างวย อดีตเพลย์บอยเมืองสุพรรณฯ ค่อยคลี่ขี้มออกมาอย่างมีเลศนัย บอกกับทุกคนในห้อง

“เรื่องที่ควรกังวลตอนนี้ ไม่ใช่เรื่องไอ้ทซ์คิดหรือไม่คิดอะไรกับไอ้ปาล์ม ถึงพวกมันสองคนจะไม่ได้กิ๊กกันจริงๆ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ยืนยันด้วยภาพกับคนทั้งสุพรรณบุรีแล้วว่าพวกมันมีซั่มติงกันแน่นอน แล้วคิดดูข่าวแบบนี้ ไม่มีชะหระอกที่คนจะไม่เชื่อ”

“นี่แกกำลังจะบอกอะไร”

“ฉันกำลังจะช่วยให้แกสมหวังใกล้เพื่อนรัก” ศาสวัตยิ้มแฉ่งให้ทซ์พล แล้วว่าต่อ “ก็อย่างที่ไอ้ปวิณ์พูด สิ่งทีแกทำนะ มันยิ่งกว่าผิวหึงเมีย มองจากบางปลาหม่ามาถึงนี้ยังดูออกเลยว่าไอ้ทซ์หึง”

“ฉันเมา ไม่ได้หึง”

“แกไม่เคยได้ยีนรีให้ทซ์ คนเมามักจะทำในสิ่งที่จิตใต้สำนึกสั่งการ

ให้ทำ เลิกเถียงฉันซะ แก่ไม่มีวันเอาชนะฉันหรอก” ศาสวัตตีหน้ายักษ์ใส่เพื่อน “ฉันจะพูดให้เคลียร์เลยนะ เพื่อป้องกันคนกะโหลกหนอย่างพวกแกไม่เข้าใจ แกสองคนคงต้องเล่นบทพัวเมีย อู๊ยยๆ ขออภัย”

ศาสวัตรีบยกมือปิดปาก ดูก็รู้ว่าแกลิ่งทำ กรวีร์กับสิริดาเบือนหน้าหันไปแอบยิ้มทางอื่น มีแต่พวกผู้ชายนั่นแหละที่ไม่ซ้ำด้วย โดยเฉพาะปวิณฑ์ที่นั่งหน้าตึงเปรี๊ยะ

“ฉันแยกออกนะว่าอันไหนจริง อันไหนแสดงนะ”

“แหม ก็เห็นพวกแกเครียด ฉันก็อยากให้อ่อนคลายบ้าง เมื่อกี้ถึงไหนแล้ว”

กรวีร์ยกมือตอบเสียงใส “พี่ศาสบอกรู้ว่าพี่ปาล์มกับพี่ทัชเล่นบทพัวเมียกันค่ะ”

“เก่งมากจะสตรีมีครรภ์ ความจริงไม่ต้องเล่นบทพัวเมียก็ได้ เอาแค่ให้คนเข้าใจวาร์กกันก็พอ”

“เพื่ออะไรคะ ไม่เห็นจะเข้าท่าเลย” ประภามนต์ถามเสียงเครียดจัด

“เพื่อไม่ให้คนในงานลือกันเกินความจริงไงละ เราต้องก้าวล้านำความคิดขามาที่ไปหนึ่งก้าวเสมอ ถ้าอยากลือนัก ก็ทำซะให้สมจริง ดีกว่าลั๊บลั๊บล้อๆ ให้คนลุ่นกันไปต่างๆ นานา”

“หนูว่าไม่จำเป็น ไม่มีใครอยากรู้เรื่องส่วนตัวของหนูกับพี่ทัชหรอก พี่ศาสคิดมากไปแล้ว” ประภามนต์เหวียงศีรษะไปมา ไม่เห็นด้วย

“แกเนีย ไม่หัดหัวไวตามพี่สะใภ้แกบ้าง คิดว่าโลกนี้มีแค่เราสองหรือไงฮึ้อปาล์ม”

ศาสวัตย้อนถาม วางมาดสั่งสอนประหนึ่งผู้ผ่านโลกกว้างมาอย่างโชกโชน

“แกไม่ต้องกลัวหรอกว่าเรื่องนี้จะไม่มีใครสงสัย ชุดคุ้ย ใ้กุ่มมันยังคิด นับประสาอะไรกับคนที่เห็นพวกแกไปไหนมาไหนด้วยกัน”

ศาสวัตเลิกคิ้วทำทนาย จงใจมองไปที่ประภามนต์โดยเฉพาะ หมิงสาว

นี่หน้า ขบริมฝีปาก เพราะเถียงไม่ออก รู้ว่าต่างคนต่างความคิด แถม กุมภีลยังโยงเรื่องนี้เป็นเรื่องชู้สาว ยากที่จะแก้ตัวเป็นอื่น

สีหน้าอึดอัดของน้องสาวเพื่อนทำให้ศาสวัตกระตุกยิ้มมุมปาก ขยี้ซ้าไปอีกรำ

“เปลออๆ ตอนนี่ลือกระหอนทำงานแล้ว พวกเกาะมันเสียมารยาท ขโมยซีนบ่าวสาวเขาได้ไง แล้วเกาะเสีย เลิกถลึงตามองไอ้พี่ชเหมือนอยากลับมันเป็นพันๆ ขึ้นได้แล้ว น้องสาวแกไม่ควรเป็นม่ายซ้ำสอง โอ๊ะโอช่วยแล้ว”

ทั้งห้องเงียบกริบ ศาสวัตกลืนน้ำลายฝืดๆ ลงคอ ดูเหมือนว่าคราวนี้เขาจะปลั่งปากกล้าเส้นเกินไปจริงๆ

“ขอโทษ แต่ถ้าพวกแกอยากมีเรื่องให้ได้ เอาไว้วางๆ ฉันจะโทร. จองยิมให้ เชิญพวกแกไปชกกันให้หน้าใจเลย หรืออยากจะชกฉันที่ปากเสียเมื่อกี้ก็ได้”

“พีศาล” สิริดาอุทานออกมาอย่างตกใจ

“ไม่เป็นไรจ๊ะ พีสมควรโดน” ศาสวัตยึดดอกบอกรรยาแบบแมนๆ

“แต่เมฆบุญแกยังพอมีอยู่ไอ้ศาล วันนี้ฉันมีเรื่องปวดหัวมากพอแล้ว แต่ถ้าพูดไม่เข้าหูอีกที่ได้มีคนปากแตกเพิ่มแน่” ปวินท์เตือนเรียบๆ แต่ก็เฉียบขาดชนิดที่ศาสวัตไม่กล้าเสีง แล้วเสียหนุ่มก็พยักหน้าถาม “หลังจากแกร้ายยาวมานี้ คิดว่าคงมีแผนดีๆ รอแล้วสินะ”

“ก็อย่างที่บอก ให้มันสองคนเล่นบทคนรักกันสักพัก เดี่ยวๆ อย่าเพิ่งแทรก” ศาสวัตยกมือปรามน้องสาวเพื่อนที่อ้าปากจะคำน “ที่ฉันให้พวกแกเล่นบทคนรักกันก็เพื่อลดความตื่นตันของชาวบ้าน พวกแกรักกันไปแล้วคนจะลุ่นอะไรละ เอาไปเล่าต่อกี่ไม่สนุกแล้ว สู้เปลี่ยนไปนิทานคู่อื่นดีกว่า”

“อืม ว่าจะไปก็มีเหตุผลอยู่” แม่จะเคือง ทว่าปวินท์ก็เริ่มคล้อยตามเพื่อน

“แต่หนูว่าเกินจริงไปนะพีศาล”

“มันต้องเวอร์ๆ เกินจริงแบบนี้แหละคนถึงจะเชื่อ ในเมื่อความจริง
นำหน้ามันเบาเกินไป เราจะทำอะไรได้ละ อธิบายเขาก็ไม่เชื่อ ขนาดแกพูด
แทบตาย ไล่ไปป้มันยังไม่เชื่อเลยนะ นี่คนกันเองแท้ๆ นะ”

เป็นอีกครั้งที่ประภามนต์ถูกศาสตราจารย์ต้อนจนมุม อยากเถียงก็เถียง
ไม่ออก

“เราต้องพลิกวิกฤติให้วิกฤติยิ่งกว่า เรื่องมาถึงขั้นนี้ก็เปิดตัวว่าคบให้
จบๆ ไป คนจะไม่เอาอะไรต่อแล้ว ชื่อเสียงความเจ้าชู้ของไอ้กุ่ม เป็นใคร
ก็ต้องเชื่อทั้งนั้นว่ามันมาเกาะเกาะกับแกแล้วไอ้ทซ์หึง คนรักกัน หึงหวงกัน
ย่อมไม่ผิด”

จบคำพูดของศาสตราจารย์ห้องก็ตกอยู่ในความเงียบ

“มันใจแคไหน ว่าแผนนี้จะได้ผล” สายตาคนทั้งห้องพร้อมใจกันมอง
ไปที่คนถาม โดยเฉพาะประภามนต์ที่นี้กัลังหรณี่ใจตงตงๆ ว่าเธอกำลังจะต้อง
ตกกระไดพลอยโจนครั้งใหญ่ไปกับเขา

“อย่าบอกนะคะว่าพีทซ์ก็เริ่มเคลิ้มกับแผนนี้”

“พี่รู้ว่ามันไม่ถูกใจบาสล์ แต่มันมีความสมเหตุสมผล ยิ่งกว่าความ
จริงที่เรารู้”

แปลว่าเขาจะเอาด้วยสินะ ประภามนต์ย่นคิ้ว พีทซ์เป็นพี่ชายคนหนึ่งของ
ของเธอ แทบนึกไม่ออกเลยว่าจะมองเขาเป็นคนรักได้อย่างไร จะต้องอึดอัด
ใจกันแคไหนเพื่อความสบายใจของคนอื่น

“หนูไม่อยากคบกับใครด้วยความสมเหตุสมผล”

“ไอ้ทซ์มันรักแก” ศาสตราจารย์พูดโพล่งขึ้นมา ก่อนเกาหัวแกรก ตัด
รำคาญไปว่า “สมมตินะ สมมติว่ามันรักแก คิดให้เป็นตุเป็นตะเป็นบ้าไปเลย
ว่าไอ้ทซ์มันแอบคลั่งรักแกมานานมากแล้ว เรื่องโรแมนติกแบบนี้คนพร้อม
จะเชื่อเสมอแหละ”

“หนูยังไม่เห็นมีอะไรใกล้เคียงกับคำว่าโรแมนติกเลยสักนิด”

“ผิดกับฉันที่ได้กลิ่นความรักหอมตลบอบอวลไปหมด” ศาสตราจารย์แกล้ง

สุดหายใจเข้าเสียงดังพืด แล้วหันไปบอกกับปวินท์ “พวกมันสองคนน่าจะโอเคแล้วแหละ แกจัดการต่อเลย”

“ก็เอาตามนี้ ต่อไปถ้าใครถามก็บอกไปเลยว่าพวกแกคบกัน”

“นี่มันมัดมือชกกันชัดๆ”

“แล้วแกมีแผนที่ดีกว่านี้ไหมล่ะไอ้ปาล์ม” ปวินท์จี้ถามอย่างไม่สบายอารมณ์นัก

“ถ้าหนูมีทางเลือกอื่น จะมานั่งให้พวกพี่จับมือมัดทำไม่ล่ะ”

เสียไปปีที่ผู้ที่ผ่านประสบการณ์ทำนองนี้มาก่อนระบวยิ้มอ่อนโยนให้กำลังใจน้องสาว

“ทำใจบอกลาความโสดซะเถอะ แกไม่มีทางเลือกแล้ว จะต่อต้านดันทุรังไปก็ป่วยการ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เราต้องเตรียมพร้อมรับแรงกระแทก ถ้าไม่คิดหาทางออกเตรียมไว้ แล้ววันดีคืนดีเรื่องนี้ถึงหูเจ้ป๊มเข้าละบรรลัยเกิด ฉันท้บรองกับแกได้เลยว่าสนุกกว่านี้เยอะ ถ้าอยากจะลองดูก็ได้ ฤทธิ์เดชคุณนายปรารถนาเป็นยังไงก็รู้ๆ กันอยู่ ปาล์มเอ๊ย เทียบกันแล้วคุ้แกกับไอ้ท้ชยังโสดดีกว่าคุ้ฉันท้บรองกับท้วี่มากนะ พวกแกสู้ใจกันดี แกมไม่มีความเสี่ยงใดๆ ชวนให้เชื่อว้รักกันจริงๆ ซะยิ่งกว่าตอนฉันท้บรองกับมีเมียซะอีก”

“นี่หนูต้องดีใจใช่ปะ” ประภามนต์ถามกึ่งประชด

“งั้นลี ขอแสดงความยินดีกับความรักรักรั้งใหม่ของแกด้วย”

สองพี่น้องประสานสายตาวางอย่างไม่มีใครยอมหลบ ในถ้อยคำยินดีนั้นสวนทางกับสีหน้าการแสดงออกอย่างชัดเจน ปวินท์รู้ว่าประภามนต์ไม่เต็มใจแต่ขัดไม่ได้ ส่วนไอ้เพื่อนรักตัวแสบกั้หนึ่งอื่นเหมือนสากกะเบือที่เอ้อๆ เขาไม่รุ้หรือกว่าไอ้ท้ชกำลังคิดอะไร แต่เขากับไอ้ศาสพู่ทางเปิดโอกาสให้ขนาดนี้แล้ว ถ้ามันไม่ไหวคว้ว้ไว้ก็สมควรเหี่ยวแห้งตรอมใจตายไปซะเถอะ!

“บ้าวสาว เอ๊ย! คุ้รักคุ้ใหม่อาจจะอยากคุยอะไรกันเป็นส่วนตัว พวกฉันท้บรองจะไปรอข้างนอก” ศาสว้ตบอก ก่อนจะพยักหน้าชวนปวินท์

“หนูกลับบ้านเลยได้ไหม” ประภามนต์ถาม หมุดอารมณ์จะอยู่ต่อ
แล้ว

“งั้นก็ให้แฟนหมาดๆ ของแกไปส่งแล้วกัน”

ปวินท์ทำปากยี่นไปทางทัชพล ประภามนต์สบตาเพื่อนพี่ที่เลื่อน
สถานะกันปุบปับแล้วหน้าร้อนวาบ ต้องเสมองเลยไปทางอื่น

หลังบานประตูห้องเคลียร์ใจปิดสนิท เสี่ยหนุ่มก็ฉีกยิ้มกว้าง หันมา
ทางศาลาวัตที่หน้าระรื่นไม่ต่างกัน สองเพื่อนรักปิดปากหัวเราะคิกคัก ยกมือ
ตีกันอย่างยินดี

“สำเร็จ!”

๑

ส่วนใหญ่แล้วชาวโล่มักอายุสั้น อยู่ได้ไม่นานก็หมดความน่าสนใจ
ยิ่งเป็นเรื่องรักๆ ใคร่ๆ พอทุกฝ่ายยึดถอยอมรับความจริงก็ไม่มีใครตั้งใจ
ซัดค้ำต่อ

ประภามนที่ไม่ถูกนิทานในเชิงเสียหาย แถมยังกลายเป็นยอดหญิงที่
น่าอิจฉา สามารถคว้าหัวใจอันแข็งแกร่งของหนุ่มหล่อตัวท็อปประจำจังหวัด
มาครอบครองเอาไว้ได้ ทักษพลรู้สึกยินดีกับชัยชนะของเธอและพร้อมยก
ทั้งหมดของชีวิตที่มี หากประภามนที่คิดอยากได้มันขึ้นมาจริงๆ

ถึงจะเป็นความหวังลมๆ แล้งๆ แต่เขาก็ยังแอบหวัง

การเป็นคู่รักหลอกๆ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก ความสัมพันธ์
ไม่ได้กระชับแน่นกว่าแต่ก่อน ประภามนก็ยังใช้ชีวิตตามปกติ ทักษพลก็ด้วย
พวกเขาออกไซด์ทำงานด้วยกัน พักกินข้าวพร้อมกัน แต่ไม่มีอะไรพิเศษ
มากกว่านั้น หากมีใครถามเกี่ยวกับความรัก พวกเขาก็ได้แต่ยิ้ม ไม่ขยาย
ความต่อ เฝยบให้ข่าวซา วิถีคลาสสิกที่ได้ผลชะงัดจนเกือบตายใจคิดว่ารอด

แต่แล้วจู่ๆ ทักษพลก็ถูกคุณปรารธนาเรียกมาพบที่บ้าน ชายผู้แอบคิด

ไม่ชื่อกับลูกสาวเจ็ปม์เกิดอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาวขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ รู้สึกคล้ายๆ ว่างานจะเข้า

ห้องทำงานป่าปืมเหินบหนาวยิ่งกว่าห้องแช่แข็งอาหารทะเล ทัชพลนั่งประสานมือบนตัก กลืนน้ำลายฝืดๆ ลงคอที่ตีบตันกะทันหัน ก่อนมาคิดว่ารับมือไหว เอาตัวรอดได้ แต่พอเจอสายตากมกริบกับท่าทีโนสนโนแคร์ของป่าปืม ความมั่นใจของเขาตั้งวูบ ไม่กล้าสบตา

ผู้ที่เขากำลังเผชิญหน้าอยู่ขณะนี้ ไม่ใช่ป่าปืมใจดี แต่นี่คืออีกปางหนึ่งของคุณปรารณา เจ็ปม์เจ้าแม่เงินกู้ที่ใครต่อใครต่างกริ่งเกรง ทัชพลขยับตัวอย่างอึดอัด เข้าใจแล้วว่าทำไมบรรดาลูกหนี้ถึงเข็ดขยาดกับเจ็ปม์นัก ขนาดเขาไม่ได้เบียดเบียน ยังนั่งตัวสับหายใจไม่ทั่วห้อง

จริงอยู่ที่เขาเข้าบ้านออกอกในบ้านปรารณต์ปรารณต์เสมือนเป็นสมาชิกคนหนึ่ง และป่าปืมก็รักใคร่เอ็นดูเขาราวกับลูกแท้ๆ แต่ข่าวล่าสุดของเขากับประภามณฑ์ดูจะสิ้นกลิ่นนุกทุกความสัมพันธ์ที่เคยมีมา สายตาอาทรของท่านเปลี่ยนเป็นเย็นชา หม่นได้

เมื่อคนบ้านนี้สามัคคีกันขุนเคือง ทัชพลตระหนักได้ในทันทีว่าชีวิตที่เหลือของเขาทำทางจะอยู่ยากเสียแล้ว ไม่ใช่แค่ป่าปืมคนเดียวที่จ้องเขาเหมือนพร้อมจะกระโดดเข้าขู่มหัวตลอดเวลา เสียไปป์ลูกชายป่าปืมก็ใช้ย่อย ทำไมเขาจะไม่รู้ใจเพื่อนว่ามันคิดอะไร ต่อให้ปวินท์ปฏิบัติตัวกับเขาเหมือนเดิมทุกอย่าง แต่มันโกรธเขาแน่นอน ป่าแป้วก็อีกคน เห็นหน้าเขาเป็นต้องค้อนขวับๆ ทำอย่างกับเขาไปหักอกหลานสาวท่านอย่างนั้น

โอ้...คนอย่างเขาหรือจะกล้า

แม้ว่าแผนการของศาสต์จะสำเร็จจุลวง ทัชพลไม่ถูกกุมภีร์แจ้งจับ ข้อหาพยายามฆ่า ประภามณฑ์ไม่โดนนิรโทษกรรม เขากับเธอยังได้สืบสานตำนานความรักอมตะระหว่างน้องสาวกับเพื่อนพี่ชายให้โลกได้จารึก ทุกอย่างเป็นเรื่องโกหกที่ไม่มีอะไรน่ายินดี แต่...หัวใจของเขากำลังซบซ่านเพลงรัก

ประภามณฑ์เป็นดั่งปรารถนาต้องห้าม ทุกความรู้สึกที่เขามีต่อเธอถูกเก็บกักเอาไว้เนิ่นนานหลายปีโดยไม่อาจเปิดเผย การถูกจับคู่จึงเหมือนรางวัลที่สวรรค์ประทานให้ แน่ละว่ามันต้องเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างไม่ต้องสงสัย แต่หากตัดอารมณ์ดีใจส่วนตัวนี้ออก เขาควรต้องละอายใจสักนิดหนึ่ง

ทัชพลควรยึดมั่นในความจริง ช่วยเธอคัดค้านจนถึงที่สุด แต่แล้วเขาก็พ่ายแพ้หัวใจตัวเอง เข้าร่วมแผนการของศาวัต ยอมถูกจับมัดมือชกจนประภามณฑ์ไม่เหลือทางเลือก เขาหนีถือในความเด็ดเดี่ยวของเธอ พยายามใช้ความจริงต่อผู้หลังชนฝาเพื่อยืนยันว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นการเข้าใจผิด เธอดีดินรน ในขณะที่เขานั่งเงียบเหมือนลิ่มพกปากมาจากบ้าน ซ้ำซาลาดและเห็นแก่ตัว

ใช่ เห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจ

หว่ากรได้รักประภามณฑ์อย่างเปิดเผย แม้จะเป็นเรื่องโกหกก็ยังทำให้หัวใจชุ่มชื่น ทัชพลไม่อาจทำใจปล่อยให้โอกาสนี้หลุดมือ ขอสักครั้งแค่ได้รัก แม้จะเป็นเรื่องหลอกลวงก็ตาม

ทัชพลยังคิดถึงคินนั้น หลังทุกคนออกไปจากห้อง ประภามณฑ์ไม่ปริปากพูดสักคำ เอาแต่นั่งหม่นแหวนของอดีตคนรักที่สวมติดนิ้วเงียบๆ พอทำใจปลงตกก็ลุกขึ้นชวนเขากลับบ้าน

คินนั้นหัวใจเขารู้ดี ต่อให้มิเธออยู่ข้างกาย แต่เขาก็ต้องจ่ายราคาด้วยความสัมพันธ์ที่ไม่มีวันกลับมาเป็นเหมือนเดิม แผนขายผ้าเอาหน้ารอดของศาวัตเหมือนจะดี แต่ไม่ใช่ ไม่ใช่ในหลายๆ อย่าง โดยเฉพาะตอนนี้มันทำให้เขาตกเป็นจำเลยของเจปี้ม

“มีเรื่องอะไรที่ฉันต้องรู้ไหมทัช” เสียงเรียบเรื่อยของเจปี้มเอ่ยถาม

ทัชพลกลืนน้ำลายดังเอือก รู้ตัวว่าพลาดอีกแล้ว พวกเขาแม้แต่กังวลคนที่อยู่ในงานจนลืมนึกถึงคนที่บ้าน และถ้าคนที่บ้านรู้เรื่องจากปากคนอื่น งานนี้ละแน่ คุณพระคุณเจ้าช่วยเขาด้วยเถอะ!

ทัชพลไม่อยากจะคิด ระหว่างเรื่องของประภามณฑ์กับเรื่องของเจปี้ม

เขาควรง่วงเรื่องไหนก่อนดี

“อะไรของแก ฉันถามไม่ได้ยินหรือ”

“เรื่องอะไรหรือครับ”

เจ้าป้อมแค้นยิ้ม ตาจ้องเขาเขม็ง ขนาดไม่ได้เป็นลูกหนี้เจอสาวยตาแบบนี้ยังเสียวสันหลังวบๆ สาบานตรงนี้ถ้าไม่หมดตัวจริงๆ เขาจะไม่เสียดชีวิตกู้เงินเจ้าป้อมเป็นอันขาด!

“แกไม่ใช่ไอ้ศาล จะมานั่งทำมึน มันไม่เนียน”

“ผมไม่รู้จริงๆ ครับว่าป้าป้อมหมายถึงเรื่องไหน”

“อืม...ถือว่าแกพยายามแกล้งโง่ได้ดี” คุณปรารธนาชมแกลมประชด “ถ้าแกไม่เล่าเอง ฉันฉันทถามนะ หน้าไปโดนอะไรมา”

สาวยตาคุณปรารธนาจับที่รอยซ้ำเป็นวงสีเขียวอมม่วงบนโหนกแก้มของทัชพล คือนั่นชายหนุ่มไม่ได้อัปเดตภูมิรัฐอยู่ฝ่ายเดียว ลูกชายร้านทองก็ส่งหมัดสะปะสะปะสวนกลับมาบ้างเหมือนกัน

“อุบัติเหตุชนิดไหนครับ”

“ฉันว่าไม่นิดอะ ได้ข่าวว่ามีเรื่องกับโจทก์เก่า แต่โดนมันสวนกลับมาหน้าเขียวแบบนี้ฝีมือแตกไปนะ คราวนี้แกคงบอกได้แล้วมั้งว่าชกกันทำไม หลังจากทิ้งให้ฉันสงสัยมาตั้งสิบกว่าปีนะ”

มือบนตักกำเข้าหากัน ทัชพลยังรักษาอาการ แม้ใจจะลนลาน เหงื่อท่วมหลัง ป้าป้อมรู้เรื่องแล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะรู้สึกแค่ไหน ชายหนุ่มคลายมือแล้วถูกับกางเกงเพื่อเช็ดเหงื่อ

“อย่าหวังว่าฉันจะปล่อยแกออกจากห้องนี้โดยที่ยังมีเรื่องคาใจ ตกลงมันเป็นยังไง อย่าแกล้งโง่ อย่าถ่วงเวลา เล่ามาก่อนที่ฉันจะไม่โหมมากกว่านี้”

เจ้าแม่เงินกฐินัยน์ตาวาววับ เน้นเสียงหนักราวกับจะเตือนว่า *แกอย่าได้บังอาจโกหกฉันแม้แต่คำเดียว!*

ชายแกล้งโง่เหม้มปาก รวบรวมกำลังใจเฮือกสุดท้าย รู้ว่าเสี่ยงไม่ได้ แต่งเรื่องโกหกก็ได้เช่นกัน ทัชพลเริ่มต้นเล่าอย่างละเอียดจนกระทั่งถึง

ตอนที่คำสวัตเสนอทางออก และทุกคนในที่นั้นยอมรับ

“อืม...” คุณปรารถนาคิดตาม บางครั้งก็ขมวดคิ้ว บางทีก็ทำเสียง
ขัดใจในส่วนที่รู้สึกว่าจะไม่สมเหตุผล อดทนฟังจนกระทั่งชายหนุ่มเล่าจบ

“ปาล์มไม่เต็มใจหรอกครับ แต่ก็ไม่ว่าจะเลียงยังไง สุดท้ายก็ได้แต่
ยอมตามนี่” ทักษพลปิดท้ายด้วยการออกตัวปกป้องหญิงสาว

“ลูกสาวฉันไม่ชอบให้ใครมาเจ้ากี้เจ้าการรบกวนวุ่นวายกับชีวิตมาตั้งแต่ไหน
แต่ไรแล้ว อันที่จริงเรื่องนี้ยังถือว่าไม่เนียนนัก พวกแกไม่ได้ทำตัวคบหาเป็น
คู่รักมาตั้งแต่แรก ก็แค่สนิทกันเฉยๆ”

แม่ฝ่ายหญิงท้วงติง พร้อมกับชี้จุดที่น่าสงสัย

“ปกติเจ้าศาสมันที่ออฟฟิร์มเรื่องพรรคนี้ ไม่น่าเชื่อว่าจะพลาด รีบ
ด่วนสรุป ฉันฟังแล้วยังมีหลายจุดให้แย้งได้ พวกแกอยู่กันมาตั้งนาน ปูบปั
รักกัน ใครเขาจะเชื่อ สงสัยไอ้เจ้าศาสจะตื่นมาให้หมมลูกตึกๆ อดนอนจน
สมองฝ่อ แค่นี้เรื่องพูดผิดหูผิดตาเดียวจะต้องตีโพยตีพายปาวประกาศให้
เอิกเกริกทำไม ใช่ว่าคนทั้งงานจะเห็น พวกแกนี่งะเรื่องก็จบ”

“ครับ” ทักษพลพยักหน้าเห็นด้วย แล้วก็สะดุ้งสุดตัว เมื่อคุณปรารถนา
ใช้ฝ่ามือตบโต๊ะดัง บัง!

“ไม่ต้องมาพยักหน้าเลยไอ้ตัวดี ในบรรดาพวกแกสามคน ฉันเชื่อใจ
แกมากที่สุด ทำไมถึงยอมเออออเห็นดีเห็นงามกับไอ้สองคนนั้น หรือแกคิด
อะไรกับลูกสาวฉันจริงๆ”

“ผม...เอ่อ...คือ” ทักษพลเลิกก๊ก หลบตาบอย่างมีพิรุณ “ผมขอโทษ
ครับป้าป๋ม”

การยอมรับผิดของเขาเหมือนการเอาน้ำมันหึ่งแกลลอนสาดใส่กล่อง
ไฟที่กำลังลุกโชน ผลคือป้าป๋มตวาดลั่นห้อง

“ขอโทษ! ขอโทษ! แกจะขอโทษหาสวรรค์วิมานอะไร ถ้าคิดว่า
ขอโทษแล้วทุกอย่างดีขึ้น ฉันก็บอกได้เลยว่าไม่! ฉันเบื่อกจะฟังคำพูดสวยหรู
แต่ไร้สาระของแกแล้ว หนวทหู ไม่มีประโยชน์!”

คุณปรารธนากระแทกเสียงใส่อารมณ์อย่างขุ่นเคือง ท่านต้องควบคุมตัวเองเอาไว้ไม่ให้พลั้งมือชักปืนในลั่นชักขึ้นมายิงรัวใส่ชายหนุ่มตรงหน้า

“ผมกลัวว่าเรื่องจะถูกพูดต่อออกไปแล้วปาล์มจะเสียหาย ไอ้กุมมันพูดไว้น่าเกลียดมาก มันดูถูกผมได้ แต่ผมจะไม่ทนฟังมันดูถูกปาล์ม ถ้าทุกคนรับรู้ว่าจะคบกัน การปกป้องศักดิ์ศรีของผู้หญิงที่รักเป็นสิ่งที่ผมควรทำ ไม่ใช่เธอครับ”

คุณปรารธนามองตาคนพูดแล้วอยากจะร้องแหม แต่ท่านไม่ยอมเสียเวลาจึงพาชายหนุ่มกลับเข้าสู่ประเด็นสำคัญ

“ควรไม่ควรเรื่องมันก็เกิดขึ้นแล้ว ฉันทำอะไรไม่ได้หรอก แต่แก... แกต้องแก้ไขเรื่องนี้ เป็นตายยังไงฉันก็ไม่ยอมให้ชื่อเสียงไอ้ปาล์มเสียหายเด็ดขาด ตอนตรัยตาย อีพวกปากดำแยก็ใส่ร้ายหาว่าลูกฉันดวงกินผัว ฉันยังแค้นไม่หาย คิดว่านอนรักษาตัวในโรงพยาบาลแล้วฉันจะไม่รู้หรือไง ฮี! ใครนินทาอะไรไว้ ฉันรู้หมดนั่นแหละ”

“ผมเต็มใจรับผิดชอบทุกอย่างครับ”

“รับผิดชอบ” ดวงตาคุณปรารธนาหรี่แคบลงเพื่อพิจารณาชายหนุ่มอย่างถ้วนถี่ “แกรู้ขอบเขตคำว่ารับผิดชอบไหมห้ช”

“ู้ครับ”

“แล้วรับได้มากแค่ไหน”

“เท่าที่ปาล์มกับป้าปิมต้องการครับ”

คุณปรารธนาพอใจที่ห้ชพลยังคิดถึงความต้องการของลูกสาวท่าน ไม่ได้ยึดความรู้สึกของท่านคนเดียว แต่คำพูดถูกใจแค่นั้นไม่ได้ทำให้ความตั้งใจของท่านเปลี่ยนแปลง

“ฉันว่าแกรับไม่ไหวหรอก”

“ทำไม่ป้าปิมไม่ลองเชื่อใจผมสักครั้งล่ะครับ”

ช้ช! ไอ้หมอนี้ ยอกย้อนตีนกันนะ แล้วคุณปรารธนาก็ยิงคำถามเด็ด

“แกรักไอ้ปาล์มรีเปล่า”

“ผม...” ทัชพลอ้าอึ้ง ทำอะไรไม่ถูก ไม่คิดว่าจะโดนจู่โจมด้วยคำถามตรงๆ อย่างนี้

เขาจะสารภาพกับคุณปรารณาได้ยังไงว่าหลงรักลูกสาวท่านมาเนิ่นนาน ขึ้นพูดไปตอนนี้ก็เสียใจดีไม่ดีกว่าว่าเขาพูดส่งๆ เพื่อตัดปัญหา ยิ่งไม่ต้องคิดถึงประภามณฑ์เลย เธอไม่มีวันเชื่อว่าพี่ชายแสนดีคนนี้จะคิดกับเธอในฐานะอื่นที่ไม่ใช่พี่น้อง

เขาจะไม่ทำให้เธอสับสน หากต้องการให้เธอรู้ เขาจะบอกกับเธอด้วยความรู้สึก ปฏิบัติต่อเธอให้เหมือนกับที่ชายคนรักพึงปฏิบัติ ด้วยการกระทำและคำพูด ไม่ใช่บอกรักเพราะสถานการณ์พาไปอย่างนี้ ความรักที่เขาพุ่มพักมาหลายปีจะไร้ค่าทันที ถ้าถูกเปิดเผยในเวลาที่ไม่เหมาะสม

“ฉันถามยากไปรึไง”

ทัชพลประสานสายตากับคุณปรารณา บุคคลที่เขาให้ความเคารพรักไม่ต่างจากแม่แท้ๆ กับคำถามสำคัญที่สุดในชีวิตนี้ เขาคิดดีแล้ว ไม่ใช่ว่าเขาไม่รักลูกสาวท่าน เพียงแต่คนที่เขาต้องบอกความในใจไม่ใช่ป้าป้อม หรืออย่างน้อยคนแรกที่เขาต้องบอกก็ควรจะเป็นป้าลัม เขาคิดอย่างนี้จึงเลือกที่จะนั่งนิ่ง ป้าป้อมอยากประหัดประหารอย่างไรก็เชิญ

“ฉันละนึ่กอยากสาปให้แกพูดไม่ได้ไปตลอดชีวิตที่เหลือ”

คุณปรารณาหน้าบึ้ง ไม่สบอารมณ์กับชายหนุ่ม กิริยาอาการแบบนี้มันทำให้นึกย้อนไปถึงสมัยที่ลูกๆ ยังเรียนอยู่ชั้นมัธยม ตอนที่ท่านต้องไปนั่งเป็นองค์ประธานในห้องปกครอง รับฟังวีรกรรมของนายทัชพลชั้น ม. ๖ ชกต่อยกับเด็กชายกุ่มภีร์ ชั้น ม. ๑

หนุ่มน้อยปากแข็งนั้นไม่เคยเปลี่ยนนิสัย อวดดีทำหยาบครุ อยากทำอะไรก็ทำ จะหักคะแนนความประพฤติเท่าไรก็หัก แต่จะไล่มันออกไม่ได้ เพราะมันไม่ชกปากใครบ่อยๆ คะแนนเต็มร้อยหักแล้วก็น่าจะเหลือไม่ต่ำกว่าห้าสิบ

นึกถึงเรื่องนี้ทีไรก็หม่นไส้ทุกครั้ง ทำไมคุณปรารณาจะไม่รู้เท่าทัน

ความคิดที่ซัพพล ก็เพราะรู้เต็มอกว่าไอ้หมอนี้แอบรักลูกสาวท่าน หลายครั้งหลายหนจึงช่วยเปิดโอกาสแบบฮาร์ดเชลล์ ชายตรงก็แล้ว ชายอ้อมก็แล้ว แทนที่พ่อคุณจะฉกฉวยไว้ก็ไม่รู้จะคิดมากอะไรนักหนา

ตอนประภามณฑ์คบหากับตรัย ท่านก็ทำใจปลงไปแล้วรอบหนึ่ง คิดซะว่าคงไม่ใช่เนื้อคู่ ซัพพลมีเวลาจีบลูกสาวท่านตั้งนาน มันก็ไม่คิดจะจีบ คุณปรารถนาจึงต้องวางตัวให้เป็นกลาง ลูกรักใคร่ท่านก็รักด้วย ดังนั้นแม่จะแอบเชียร์ลูกชายนอกได้ แต่ท่านก็ไม่คิดแทรกแซงความรักของประภามณฑ์

ตรัยเป็นคนดี หากได้แต่งงานสร้างครอบครัวประภามณฑ์ต้องมีความสุขแน่ แต่ไซ้คร้ายที่คนรักของลูกตัวนจากไปเสียก่อน หัวใจประภามณฑ์แหลกสลายยับเยินจนต้องใช้เวลาเยียวยานานนับปีกว่าจะดีขึ้น ซัพพลเป็นคนที่ยอมอยู่เคียงข้างปลอบโยนลูกสาวท่านเสมอ แต่มันก็ยังใจเย็นเป็นน้ำแข็ง ไม่ลงมือทำอะไรให้ชัดเจนเสียที ยิ่งพอเกิดเรื่องนั้นแทนที่จะรีบคว้าโอกาสเอาไว้ มันก็ไม่คว้า เนื้อหา ชื่อบ๊อ จนนำโมโห!

ต่อให้ประภามณฑ์ไม่เห็นด้วย แต่ท้ายที่สุดท่านก็เชื่อว่าลูกสาวจะใจอ่อน ยอมแพ้ให้แก่ความรักและความดีของซัพพล เรื่องนี้ควรจบแบบแฮปปี้เอนดิ้ง ไม่ใช่พากันเคียดเหมือนธนาคารจะมายึดบ้าน ลำบากท่านต้องมานั่งเสียดความดันสูงเพราะหงุดหงิดไม่ได้ตั้งใจ

คุณปรารถนาไม่ใช่คนใจไม่ใส่ระกำ ลูกหนี้ขอผ่อนผันท่านยังยอมผ่อนปรนให้ ขอแค่ชัดเจนจริงใจ ตรงไปตรงมา แล้วนับประสาอะไรกับเรื่องของลูกๆ ท่านอยากเห็นทั้งคู่มีความสุขจะตายไป

ก็ดี...ในเมื่อให้โอกาสแต่ไม่รู้จักไขว่คว้า คงต้องไปกมือลากันแล้ว ตำแหน่งเขยขวัญที่คิดจะยกให้ เห็นที่ต้องโยกย้ายไปหาตัวเลือกอื่น ซัพพลใจเย็นรอได้ก็ให้รอไปคนเดียว ท่านจะไม่หยุดรอใครทั้งนั้น ถือโอกาสสั่งสอนไอ้หนุ่มนี้ให้ได้ล้มลงรสชาติความทรมานทุบายดูบ้าง

“ไม่ตอบแปลว่าไม่รัก”

“ป้าป้ามออย่าเหมาสิครับ”

“แล้วแกร็กไ้ฮัลล์ใหม่” คุณปรารณาถามอีก แล้วทัชพลก็เงย
“เนี่ย แล้วแกจะให้ฉันคิดยังไงทัช”

“ผมไม่ได้ไม่รักปาล์ม”

“วากวน นำรำคาญ ฉันไม่อยากรู้แล้ว จะรัก จะเกลียด แกก็เก็บไว้
บอกตัวเองเถอะ แต่ยังไงเรื่องนี้ต้องแก้ไขให้ถูก พวกแกจะมารักๆ หลอกๆ
เล่นละครหลวงโลกไปวันๆ ฉันไม่สนับสนุน”

คุณปรารณาตัดบทอย่างรำคาญ ซึ่เกียจคัดค้านเสียเวลา ยอมถอย
เรื่องนี้เพื่อผลักดันเรื่องสำคัญดีกว่า

“แกไม่มีใจรักชอบลูกสาวฉันก็ไม่เป็นไร ไม่ต้องฝืนใจหรือกัทัช คน
อย่างฉันคิดหาหนทางได้เสมอ หวังว่าแกจะให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี
เมื่อก็แกพูดเองนะว่าจะรับผิดชอบ ฉันไม่รบกวนแกมากมายหรอก ขอแค่
แกเฉยให้ได้อย่างที่ทำอยู่ตอนนี้ก็พอ เพราะฉันถือว่าการหลีกทางของแก
เป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อไ้ฮัลล์มอย่างหนึ่ง”

หลีกทาง?

“ป้าปืมจะให้ผมหลีกทางอะไรครับ” ทัชพลใจคอไม่สู้ดี แก้อัที่หนึ่ง
จู่ๆ ก็ร้อนเหมือนมีใครมาก่อองไฟอยู่ด้านล่าง

ป้าปืมร้องฮึ! มองค้อนตาเขียวบ๊ัด ที่อย่างนี้ละหัวไวเขียวนะ ไ้เรื่อง
ที่อยากให้คุณุดตันปิดปากเสียบ มันน่าจะให้ร่วงตกแก้อั

“แกบอกว่ายินดีทำทุกอย่างเพื่อปาล์ม”

“ก็ใช่ครับ เพื่อปาล์ม ผมทำได้ทุกอย่าง”

ดีเหลือเกิน พ่อมหาจำเริญของป้า ยอมรับว่ารักไม่ได้ แต่ยอมทำให้
ได้ทุกอย่าง

คุณปรารณาเก็บความหมั่นไส้สะสมไว้รอวันคิดบัญชี ริมฝีปาก
เจ้าแม่เงินกู่เหยียดยิ้มร่ากับนักฆ่าเตรียมลงมือสังหาร หากทัชพลเคยผ่าน
รอยยิ้มแบบนี้เช่นเดียวกับลูกหนี้ที่เคยพบพาน ชายหนุ่มจะไม่มีวันหลวมตัว
เอ่ยคำนั้นเด็ดขาด แต่ก็นั่นละ ทัชพลไม่รู้ และกว่าจะรู้ก็สายเกินแก้

“ฉันขอแนะนำให้แกหาผู้หญิงสักคนที่ชอบ แต่งงานแต่งงานไปให้
 พันๆ จากชีวิตลูกสาวฉันซะ ฉันเองก็จะให้ไอ้ปาล์มแต่งงานกับคนที่กล้ารัก
 มันอย่างเปิดเผยเหมือนกัน”

“โงะครับ!” ทักพลหัวใจหล่นตุ๊บ โปหน้าซีดเผือดไร้สี

“แก่ได้ยืนตรงไหนไม่ชั้ดล่ะ ฉันจะได้พูดซ้ำอีกรอบ”

“ป้าป้อมจะบังคับให้ปาล์มแต่งงาน”

“วู้ย! อย่าใช้คำว่าบังคับสิ ให้เรียกว่ากระตุ้นจะดีกว่า”

กระตุ้นแก่นั่นแหละไอ้คนชื้อบื้อ!

“มันไม่ต่างอะไรกับวิธีการที่พวกผมใช้ ใจร้ายกว่าด้วยซ้ำที่จับแต่งกับ
 ใครก็ไม่รู้”

“ทำไมจะไม่ต่าง ฉันไม่ได้คิดทำสงๆ เหมือนพวกแก ลักแต่จะแก้
 ปัญหาเฉพาะหน้า ไม่คิดถึงผลกระทบที่จะตามหลังมา ปล่อยข่าวออกไป
 แบบนั้นลูกสาวฉันมีแต่จะเสียหาย ถ้าแกพูดว่ารักปาล์มมันลักนิต ฉันก็คิด
 จะตบแต่งให้อยู่กันกันเป็นเรื่องเป็นราว แต่ที่แกก็เฉย ความเงียบมันสยบ
 ทุกปัญหาไม่ได้หรอกนะ ผ่านไปสักพักพวกแกปล่อยข่าวว่าเลิกกัน ลูกสาว
 ฉันก็เสื่อมเสียอยู่ดี ฉันจะไม่ยอมให้ไอ้ปาล์มต้องเผชิญหน้ากับความ
 คลุมเครือใดๆ ทั้งสิ้น”

คุณปรารถนากล่าวอย่างเด็ดขาด

“ลูกสาวฉันเสียใจทุกซีใจกับความรักมานานแล้ว ถ้าไม่มีเรื่องมีราว
 ฉันยังพอทำใจปล่อยมันไปได้ แต่พอเป็นอย่างนี้ถึงเวลาต้องมูฟออนกัน
 ลักที หากแกมีใจให้ห้อง แก่ต้องชั้ดเจนนะทัช รักไม่รักก็บอกมา แต่เท่าที่
 ฉันเห็น แก่ไม่ได้รับรักปาล์มมันนี่หว่า จะหวงไว้หาพระแสงอะไร ปล่อยให้ฉัน
 จัดการเพินหาคนที่พร้อมรักลูกฉันเถอะ”

“ป้าป้อม!” ชายหนุ่มมูททานอย่างตื่นตระหนก เหมือนโดนชกเข้าที่ท้อง
 จุกจนพูดไม่ออก ในอกร้าวรานราวกับกำลังมีใครเอามีดมาคว้านดวงใจ
 ออกไป เขาไม่คิดว่าคดีจะพลิกกลับมาเป็นแบบนี้ เห็นได้ชัดว่าป้าป้อมไม่ได้

พูดเล่น เลือดทุกหยดในร่างกายเย็นเฉียบ เมื่อมองไปแล้วก็เห็นแต่ความ
มุงมั่นจริงจังชนิดที่ว่าให้ย่ายุเขาทั้งลูก ป่าปิมก็ทำได้

“ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วยครับ ทำไมต้องบังคับปาล์ม”

“แล้วทำไมตอนนั้นถาม แกไม่ตอบล่ะ ถามว่ารักลูกฉันหรือเปล่า แก
ก็เงียบ ทำไมฉันจะต้องทนกับความมึ่งเง่าไม่เอาไหนของแกด้วยทัช ถ้าแก
เป็นห่วงน้อง ก็สบายใจเถอะ ยังไงนั้นก็ลูกฉัน ฉันไม่บังคับมันหรอก มีตั้ง
หลายวิธีที่ทำให้คนเปิดใจรักกัน”

ฝ่ายกุมความได้เปรียบกระตุกยิ้มมุมปากพลางยกไหล่

“เชื่อฉันเถอะ แผนมโนคบกันหลอกๆ ของพวกแกมีแต่จะสร้าง
ปัญหาผูกมัดจนสาบไม่ออก หากพวกแกไม่แยกกันเสียตั้งแต่ตอนนี้ มันก็มี
แต่จะทำให้ชื่อเสียงลูกสาวฉันปนเปื้อน พวกแกยังต้องเจอกัน ทำงานไปไหนมา
ไหนด้วยกันทุกวัน คนคิดจะจับก็ไม่กล้า เข้าใกล้หน่อยจะโดนแกล้งต่อ
เข้าอีก ต่างคนต่างแยกไปมีครอบครัวให้มันจบๆ เถอะ”

“ปาล์มจะไม่มีความสุข เขายังลืมนิยามไม่ได้”

“นั่นฉันก็รู้ แต่คนตายฟื้นมารักกับไอ้ปาล์มอีกไม่ได้แล้ว ตรีัยจะอยู่
แคในความทรงจำ มันจับต้องไม่ได้ และความทรงจำก็ไม่ได้ทำให้ลูกสาวฉัน
มีความสุขอย่างแท้จริง”

คุณปรารถนาย่นคิ้วครุ่นคิด ที่ทัชพลไม่กล้าลงมือเพราะติดปมของ
ตรีัยหรือกรี ไอ้หมอนั้นนอกจากชื่อแล้วยังซี้ซลาด กลัวแม้กระทั่งคนที่ตาย
ไปแล้ว เฮ้อ!

“ป่าปิมจะให้ปาล์มแต่งงานกับใครครับ” ทัชพลกัดฟันถาม ทั้งที่ใจ
ปวดร้าว

“โอ๊ย...เยอะเยอะ แกไม่ต้องห่วงเลย ฉันมีทีมงานสรรหามี้อาชีพ ทีวี
จะช่วยให้เรื่องง่ายขึ้น”

ทัชพลทั้งกายพิงเก้าอี้อย่างหมดแรง มหาเทพแอร์บร่ากำลังจะรูด
ม่านปิดฉากลงแล้ว จบแบบโคกนาฏกรรมชะด้วย หัวใจเขาหวาดหวั่น ความ

กลัววิ่งพล่านไปทกรูชุมชน ลองถึงมือเจ้าหิวมันใจได้เลยว่าไม่เคยพลาด
ตัวอย่างมีให้เห็นกันอยู่ นลินรักรักกับปวินที่ดีๆ ยังตั้งใจทิ้งเสียไปคบกับ
ลูกชายนายก อบจ. ได้

ขอแค่พวกผู้ใหญ่เจรจาตกลงกันได้ พวกลูกๆ จะเอาอะไรมาต้าน
สาธิตาลีนทองของเจ้าหิวล่ะ แล้วทำทางเจ็ปนี่ก็พร้อมอ้าแขนต้อนรับลูกเขย
เสียยิ่งกว่าพร้อม มีว่าที่เมียขยายเปิดทางให้ แถมยังได้แม่สื่อคอยเกลี้ยกล่อม
ต่อให้เป็นประภามนต์เขาก็คิดว่าหนีไม่รอด

ทัชพลนี่กลัวจนจนลูก เขาจะทำยังไง จะทำไงดี!

“ผมอยากขอรับรองให้ปาล์มได้มีสิทธิ์เลือก”

“โอ๊ย ไม่ต้องห่วงหรอกจ้ะ” เจ็ปหัวเราะ โบกมือว่อน “ลูกสาวฉัน
มีสิทธิ์เลือกได้เต็มที่ ส่วนแกก็เตรียมตัวเอาไว้ ฉันไม่ได้บังคับ แต่จะช่วย
สนับสนุนเลือกคนที่เหมาะสมให้”

“ผมไม่ต้องการ”

“เอ๊ะ! ฉันถามความต้องการแกเหวอ บอกอยู่เนี่ยให้เตรียมตัวๆ
เพราะต่อให้แกไม่ต้องการ ฉันก็จะหาผู้หญิงจับใส่พานยัดเยียดให้แกเอง
เพื่อนแกนะมีครบครัน มีลูกมีเต้ากันหมดแล้ว แกจะทนเปล่าเปลี่ยว
หัวเดียวกระเทียมลีบไปเพื่อ?”

แววตาขบขันพราระยับของคุณปรารถนาแปรเปลี่ยนเป็นจริงจัง
มุงมุ่น ยิ่งเห็นท่าที่แข็งกร้าว ท่านก็ยิ่งต้องขมให้อีกฝ่ายสำนึก

“ทำไม คิดจะกลับคำแล้วรีไรง ไหนบอกว่าทำเพื่อปาล์มได้ทุกอย่าง
ล่ะ”

“แต่ป้าป้าครับ เรื่องนี้มัน...”

“มันจะเป็นไปตามที่ฉันตั้งใจให้เป็นนั่นแหละ การให้ความร่วมมือกับ
ฉันก็คือว่าแกได้ทำเพื่อไปปาล์มอย่างสมศักดิ์ศรีที่ชายที่แสนดีแล้ว เรื่องแก
ทำชื่อเสียงลูกสาวฉันเสียหาย ฉันไม่ถือสา และก็เชื่อว่าปาล์มมันคงจะเกิดทุน
คุณงามความดีของแกมากขึ้นไปอีก”

พี่ชายแสนดีนั่งคอตก มั่นจบแล้ว จบแล้วจริงๆ

หัวใจเขาจมดิ่งในห้วงลึกเกินหยั่งถึง ไม่เคยคิดว่าจะมาพลาดท่าเสียที เพราะคำพูดตัวเอง เขาเฝ้ามองคุณปรารถนาอย่างขอความเห็นใจ สิ่งที่ได้กลับเป็นรอยยิ้มกึ่งขี้ขี้ โใบหน้าที่ยังคงเค้าความงามเชิดขึ้นอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่ใจอ่อน ทุกความหวังของทัชพลแหลกละเอียดเป็นผงธุลี

ปวินท์จอตกรถหน้าร้านวัสดุภัณฑ์ของศาสวัต ก่อนเปิดประตูลงเดิน อ้อมไปอีกฝั่งเพื่อรับภรรยา กรวีร์อุ้ยอ้ายแต่ใจสู้มาก เธอยังทำหน้าที่ศรีภรรยา ได้อย่างไม่ตกหล่น ทั้งที่เขาแทบจะคุกเข่าวอนขอให้อยู่เฉยๆ ทว่าแม่ตัวดี ก็ยังดี้อ ทำนั่นโน่นนี่ไม่หยุด ยิ่งใกล้กำหนดคลอด ปวินท์ก็ยิ่งเป็นห่วง ไม่อยากให้เกิดลาตสายตา

เพิ่งรู้ว่าการมีเมียใกล้คลอดมันทำให้คนเป็นบ้าได้ แต่เธอสะดุ้ง กุมท้อง เขาก็ตื่นตื่น รอคอย ลุ้นระทึก ประสาทจะกินวันละร้อยรอบ

“ค่อยๆ เดิน ไม่ต้องรีบ”

เสียหนุมยื่นแขนให้เกาะ พากันเดินเลาะไปหลังร้าน เห็นครูลูกกำลังอุ้มลูกสาวเดินเล่นอยู่หน้าบ้าน ยายหนุอินกำลังอ้อแอ้คุยกับแม่ด้วยภาษาของเด็ก พอคุณแม่แก้มองชูหน้าพटकกลางลำตัว ยายหนุก็หัวเราะคิก ซอบอกซอบใจ

“อารมณ์ดีจังเลยหนุอิน” กรวีร์ส่งยิ้มหวานทักทายแม่หนุฮ้อย

“นั่นหนุอินดูสิจะว่าใครมา ไซ่ลู่ไปปีกับป้ากีวีหรือเปล่าเอ่ย” สิริดา ยิ้มให้แขกทั้งสอง ส่วนยายหนุก็จ้องตาแป๋ว ก่อนจะส่งเสียงทักทาย กางแขนเตชะ ตะกุกตะกายจะไปหาคุณป้าคนโปรด

“เป็นไงบ้าง เริ่มหน่วงๆ แล้วหรือยัง” สิริตามองท้องกลมโตของกรวีร์

“ยังเลยคะ แต่ดีลังกาแก่งมาก เตะเสียทุกวัน คงอยากออกมาเล่นข้างนอกเต็มแก่” กรวีร์ลูบท้องบอกยิ้มๆ

ปวินท์พยักพยิดเข้าไปในบ้าน แล้วถาม

“ข้างในนั้นอาการมันเป็นไงหรือครูลิ เสี่ยงไอ้ศาสตอนโทร. ไปหาพี่ ฟังดูไม่ค่อยดีเลย”

“ท่าทางจะหนักอะ หัวเหล้ามาหาพี่ศาสตั้งแต่บ่าย ถามอะไรก็ไม่ยอมพูด เอาแต่กินเหล้าอย่างเดียว” ลีหน้าสิริดาเป็นห่วงเป็นใยคนในบ้าน “พี่ศาสไม่รู้จะทำยังไง เลยว่าตามพี่ไปปี่มาช่วยกันดีกว่า เข้าไปหน่อยเถอะอะ ลีว่าอาการหนัก ตั้งแต่รู้จักกันมาไม่เคยเห็นพี่หวัชเป็นแบบนี้เลย”

“ไม่รู้ไปโดนตัวไหนเข้า แต่พี่ได้ข่าวว่าเจปี่มเรียกตัวเข้าห้องเชือด ไอ้หมอนั้นออกจากบริษัทก็ไม่กลับเข้าไปอีก พี่ก็นึกว่ามันเสร็จธุระแล้วเลยไปตรวจไซต้งาน ที่ไหนได้แอบมากินเหล้านี้เอง”

“แม่เรียกพี่หวัชไปคุยเรื่องอะไร” กรวีร์มองหน้าสามีอย่างสงสัย

“ไม่รู้เหมือนกัน ทั้งวันไม่ได้คุยกับเจ้าตัวมันเลย จนไอ้ศาสโทร. ไปตามนั้นแหละ”

“อาจจะเป็นเรื่องคินั่น” ลีรดาคาดเดา

“ก็ไม่แน่ พี่ขอเข้าไปดูหน่อยดีกว่า” ปวินท์พยักหน้าแล้วหันกลับมาที่คนข้างๆ “...”

“ไปเถอะค่า ไม่ต้องเป็นห่วง เดี่ยวฉันเล่นกับหนูอินรอเสียแถวนี้แหละ ครูลิก็อยู่”

“พี่ฝากก็ไว้ด้วยนะ มีอะไรรีบเรียกเลย” ปวินท์สั่งก่อนเดินเข้าไปในบ้าน โดยมีสองสาวมองตามหลัง

“ดูพี่ไปปี่เป็นห่วงมากเลยนะอะ” ลีรดาบอกยิ้มๆ พร้อมชวนกรวีร์เข้าด้านใน “ไปหาที่หนึ่งดีกว่าอะ ยืนมากๆ ปวดขาแย่”

ว่าที่คุณแม่เดินลูบท้องแล้วยิ้มอย่างนึกขำ “ไม่รู้ว่พี่ศาสไปซู่อะไรเสียไว้หรือเปล่า ยิ่งใกล้คลอด เสี่ยงยิ่งอาการหนัก นี่ถ้าไม่แกล้งอนพี่หวัชเรื่องคินั่น มีหวังยกงานให้พี่เขาไปหมดแล้ว”

“ลูกคนแรกคงอยากดูแลเต็มที่ อยากมีส่วนร่วมทุกเหตุการณ์ พี่ศาส

ตอนใหม่ๆ ก็ไม่ทำอะไรเหมือนกันละ ชลุกอยู่แต่กับลูก”

“ต่อไปคงตั้งสมาคมพ่อลูกอ่อน” กรวีร์หัวเราะเมื่อนึกภาพสามีเลี้ยงลูก คงวุ่นวายน่าดู “เราสองคนต้องลุ้นให้พี่ชัซตามมาไวๆ”

“แต่เท่าที่เห็นวันนี้พี่ชัซเครียดมากเลยนะคะ ไม่รู้ว่าจะได้ตามพี่ไปป์กับพี่ศาสเข้าสมาคมพ่อลูกอ่อนใหม่” ลีรดาวางลูกลงบนเบาะ แม่หนูน้อยยงแวงประท้วง ชูแขนให้แม่อุ้มต่อ “พอแล้วจะ ไหนลองเตาะเตาะอวดบ่ากีวีจู้”

“โง่จ้ะ เดินเซมาแข่งกับลุงชัซหรือลูก” กรวีร์หัวเราะ ยื่นมือหลอกล้อ แม่หนูน้อยเดินยิ้มร่า กางแขนโผเข้ากอด “แม่ไม่อุ้มละมาอ่อนป้าเลยนะเรา”

“เจ้าเล่ห์ติดพี่ศาสนั่นแหละ โชกกันออกมาเลย”

“หนูอินเนอร์รักแบบนี้ พี่ศาสคงหลงลูกสาวมาก”

“เตรียมตัวรับมือไว้เถอะ พี่ไปป์ก็คงไม่แพ้กัน วันไปคลอดอย่าลืมให้พกยามติดกระเป๋าวีณะ พี่ศาสนี่ถึงกับเป็นลมล้มตึง วุ่นวายกันไปหมด ในห้องก็จะคลอต นอกห้องก็ต้องวิ่งหาแอมโมเนียกันให้วุ่น”

“ไม่ต้องห่วงเลยละ พกยามสองหลอดติดตัวเสมอ” กรวีร์หยิบยามจากกระเป๋ารึ้นมาอวด

สองสาวพากันหัวเราะ นึกขำวีรกรรมของสามี กรวีร์ลูบท้องตัวเองเล่น เชื่อว่าเสียไปปีคงเล่นใหญ่จัดเต็มไม่น้อยหน้าศาสวัตหรอก ยادمที่เธอพกคงต้องได้ใช้แน่นอน

ขณะครีภรรยากำลังพูดถึง คุณพ่อทั้งสองก็นั่งคลึงแก้วเหล้าไปมา ไม่ยอมยกขึ้นดื่ม ตั้งแต่ลีรดาท้อง ศาสวัตก็ดื่มน้อยลง ส่วนบิวิ้นนั้นไม่ค่อยยอมดื่มอยู่แล้ว ยกเว้นเสียแต่มีวาระพิเศษ

“อะ โอ้ไปป์ก็มาแล้ว แกจะเปิดปากเล่าได้ยัง เตียวสองทุ่มฉันจะต้องไปเปลี่ยนกับเมียเลี้ยงลูกนะไว๊ยย ไม่งั้นเมียฉันไม่ได้พัก”

“เออ ตกลงมีเรื่องอะไรวะ ได้ข่าวว่าเจี๊มเรียกหา”

ทัชพลยกวางแก้วเปล่าลงหลังจากกระดกเหล้าเข้าปากหมดแล้ว มือที่จับแก้วเหล้าบีบเกร็งจนเห็นเส้นเลือดปูดโปน

“ป้าป้อมจะให้ฉันกับป้าลัมแต่งงาน”

“หืม...งานนี้ป้าป้อมเคลมไววะ เสียตายหนูอินของฉันยังเล็กไปหน่อย ไม่งั้นจะจงอุ้มชั้นหมากเอก” ศาสวัตกระเซ้า แต่สีหน้าอ้อมทู่ซึ้งของเพื่อนทำให้เขาขมวดคิ้วสงสัย “อะไรของแกวะไอ้ทัช จะเป็นเจ้าบ่าวทั้งที่ทำหน้าเหมือนไม่มีสินสอดไปขอสาวนั้นแหละ ว่าที่แม่ยายเรียกเท่าไรวะ เดี่ยวฉันช่วยครึ่งหนึ่งเลยแฮ้า”

“หรือแกไม่อยากแต่งงานกับน้องฉัน ทำทางไม่ดีใจเลย” ปวิรินทร์ตั้งข้อสังเกต

“จะดีใจยังไงวะ แม่แกไม่ได้ให้ฉันแต่งงานกันไว้วะ ให้ต่างคนต่างแต่งงานเฮ้ย! ฉันทำป้าลัมเดือดร้อนอีกแล้ว” ทัชพลสบถออกมาอย่างอัดอั้น

“ต่างคนต่างแต่งงาน” ปวิรินทร์กับศาสวัตมองหน้ากันอย่างงุนงง

“เดี๋ยวนะ” เสียไปปีค่อยๆ งามเรียงลำดับเหตุการณ์ “แกว่าแม่ฉันจะให้แกกับไอ้ป้าลัมแต่งงาน”

“เออ”

“แต่ไม่ให้แกสองคนแต่งงาน”

“เออ”

ศาสวัตเกาหัวแกรกๆ เต็มไปด้วยความงุนงง “เหล้ายังไม่ได้กินสักอีก แต่ทำไมฉันชักมีนวะ ตอนแรกก็ว่าจะไม่งง พองงเท่านั้นแหละ งงหนักเลย”

“ป้าป้อมบอกฉันว่าจะให้เจ้หิวหาผู้ชายให้ป้าลัม แล้วก็สั่งให้ฉันหาใครสักคนแต่งงานไปซะ ปัญหาทุกอย่างมันจะได้จบๆ พวกแกเข้าใจรึยัง”

“อ้อ...” ศาสวัตลากเสียงยาว แล้วย้อนถามเพื่อน “ก็แล้วทำไมแกไม่บอกป้าป้อมไปเลยว่าจะแกจะแต่งงานกับไอ้ป้าลัม ไม่เอาคนอื่น จะได้ไม่ต้องเดือดร้อน เทียวหาคนนั้นคนนี้ ไอ้ป้าลัมเองก็เหมือนกัน ตั้งแต่ตรัยตาย ผู้ชายคนเดียวที่เข้าใกล้มันได้ก็มีแต่แก แล้วจะให้มันไปคว่าใครมาทำหัวได้อีกวะ”

“ฉันไม่อยากทำร้ายปาล์ม แค่เรื่องคบกันหลอกๆ นี่เขาก็ลำบากใจแล้ว” ทักษพลคอดอก ไม่สบตาใครทั้งนั้น

“เจริญละพ่อคุณ เลือกสวมบทสุภาพบุรุษไม่ดูเวลาเวลาอีกแล้ว”

ศาสตราจารย์ทศพร หุดตา แต่กลัวจะไม่เข้ากับบรรยากาศจึงต้องบ่นหน้าเครียด

“ความจริงแก่น่าจะตึงตัง บ้างนะ ถ้ามันไม่ถึงที่สุดป่าป้อมคงไม่ลงมาจัดการเอง ให้ฉันเดา แกคงบอกป่าป้อมว่าไม่อยากฝืนใจไอ้ปาล์มสินะ อยากให้ห้องมีสิทธิ์เลือกเอง”

“อืม” ทักษพลพยักหน้าชี้ๆ

“ไดอะล็อกโคตรจะพระเอกเลยว่ะ ตัวร้ายอย่างฉันพุดแล้วอยากจะทำ”

“มันทั้งชีวิตของปาล์มเลยนะ แกจะทำเล่นๆ ได้เหวอะไรวะ ฆาตกรจะมัดมือชกกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องได้ยังไง”

“แล้วใครบอกว่าให้ทำเล่นๆ แกล้งถามใจตัวเองดูซิไอ้ทักษ นอกจากแกแล้ว จะหาชายโสดที่รักไอ้ปาล์มหมดหัวใจได้จากไหนอีก”

“แต่การแต่งงานมันต้องไม่เริ่มด้วยเหตุผลแบบนี้สิวะ”

“แล้วใครเป็นคนกำหนดกฎเกณฑ์ จะเริ่มยังไงก็ช่างมันเถอะ สุดท้ายพากันไปจบที่เตียงทุกคู่ อู๊ย! ฉันคิดตังอีกแล้วไอ้ชมะ” ศาสตราจารย์เอามือปิดปาก เมื่อเพื่อนทั้งสองมองมาหยันตาขุ่นคลั๊ก

“คิดตังจนน่าอึบอะ” ปวิรินทร์ว่า แล้วเบนหน้าไปหาทักษพล “ฉันว่าเรื่องมันซักรูกลูกลามใหญ่โตแล้วนะ ถ้าตั้งคนอื่นเข้ามาต้องยุ่งแน่ๆ”

“ก็นี่แหละ ฉันถึงได้บอกไงว่าไอ้ชมะมันเล่นผิดบท” ศาสตราจารย์มองทักษพลแล้วส่ายหน้าไม่ได้ตั้งใจ “คิดอะไรของแกอยู่ว้า ต่อให้แกไม่รักไม่ชอบไอ้ปาล์ม ก็ต้องคิดเผื่อน้องมันบ้าง อย่างน้อยๆ เราตั้งไอ้ปาล์มไว้ยูงูไถ่ตัวก็ยิ่งดีกว่าผลักใส่ให้มันไปแต่งกับไอ้เวรที่ไหนไม่รู้ ลองถ้าเจบีบเล่นใหญ่เบอร์นี้ แกต้องคิดตามให้ทันสิวะว่าเขาเริ่มไม่โอเคแล้ว เขาต้องไปรู้หรือไป

ไต่ยีนอะไรไม่น่าฟังมา นี่แกล้งไปปฏิเสธแบบไม่ไว้หน้ากันเลย คิดว่าคนอย่างเจ็บบี้จะยอมอ่อนข้อให้อีใครซ้ำสองไหมล่ะ แล้วนั่นนะลูกสาวเขาทั้งคนนะไว้วัย แค่อำนาจโยนหินถามทางกับแก ฉันก็ว่าป้าป้ามต้องคิดอยู่นานละนะ”

ปวินท์ถอนหายใจ แล้วส่ายหน้าช้าๆ รำพึงรำพันออกมาอย่างสิ้นหวัง

“ต่อให้เนื่อวากิววางอยู่ตรงหน้า คว้ามันก็ยังเลือกกินหญ้าอยู่ดี โง่แบบนี้ฉันไม่นึกกระสันอยากได้มันเป็นน้องเขยเลยว่ะ กลัวหลานออกมาโง่ได้พ่อ”

“ไม่ต้องกลัวทรอกเสีย ชาตินี้แกลงไม่มีบุญวาสนาได้เป็นพี่เมียมันแล้ว เล่นปฏิเสธว่าที่แม่ยายชะหัวทิม จะมานี้ก็อยากกลับคำกลืนน้ำลาย ตอนนี่ก็ไม่ทันละ ปานนี้เจ็หวิเอาเค็ตตตาล็อกหนุ่มโสดมาทางให้อ้อป้าล้มเลิกแล้ว ไอ้ทั้นะไอ้ทั้น บทจะโง่ขึ้นมาก็โง่โง่เหมือนชีวิตนี้แม่ไม่เคยเอาปลาให้กิน”

ศาสต์กับปวินท์ทอดถอนใจ ชนแก้วแล้วตีมือกันเงียบๆ

“แกเลิกกินเหล้าแล้วไปหาวิตามินบีสองมาบำรุงสมองเถอะทั้น”

ทั้นพลงยหน้าถามเพื่อนด้วยความสับสน “ฉันพลาดอีกแล้วหรือวะ”

“เออ!” ปวินท์กับศาสต์กระแทกเสียงตอบ